ISSN 0250–815X

Επίσημη Εφημερίδα

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

C 6

43ο έτος

8 Ιανουαρίου 2000

'Εκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I *Ανακοινώσεις*	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2000/C 6/01	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 16ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση C-22/98 (αίτηση του Hof van Beroep te Gent για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινική δίκη κατά Jean Claude Becu, Annie Verweire, Smeg NV και Adia Interim NV («Ανταγωνισμός — Εθνική νομοθεσία ορίζουσα ότι ορισμένες λιμενικές εργασίες ασκούνται μόνον από "αναγνωρισμένους λιμενεργάτες" — 'Εννοια της επιχειρήσεως — Ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα»)	1
2000/C 6/02	Απόφαση του δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση C-67/96 (αίτηση του Kantongerecht te Arnhem για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Albany International BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie («Υποχρεωτική υπαγωγή σε κλαδικό ταμείο συντάξεων — Συμβιβαστό με τους κανόνες ανταγωνισμού — Χαρακτηρισμός κλαδικού ταμείου συντάξεων ως επιχειρήσεως»)	1
2000/C 6/03	Απόφαση του δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1999 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-115/97 έως C-117/97 (αιτήσεις του Kantongerecht te Roermond για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Brentjens' Handelsonderneming BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Handel in Bouwmaterialen («Υποχρεωτική υπαγωγή σε κλαδικό ταμείο συντάξεων — Συμβιβαστό με τους κανόνες ανταγωνισμού — Χαρακτηρισμός κλαδικού ταμείου συντάξεων ως επιχειρήσεως»)	2
2000/C 6/04	Απόφαση του δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση C-124/97 (αίτηση του Vaasan hovioikeus για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Markku Juhani Läärä, Cotswold Microsystems Ltd, Oy Transaltlantic Software Ltd κατά Kihlakunnansyyttäjä (Jyväskylä), Suomen valtio (Φινλανδικού Δημοσίου) («Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως — Μηχανήματα τυχερών παιγνίων»)	3
2000/C 6/05	Απόφαση του δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 21ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση C-44/98 (αίτηση του Bundespatentgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): BASF AG κατά Präsident des Deutschen Patentamts («Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος — Ευρωπαϊκό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας που καθίσταται άκυρο λόγω ελλείψεως μεταφράσεως»)	3

(συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα *(συνέχεια)*	Σελίδα
2000/C 6/06	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-308/95: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως — Σχέδια συγχρηματοδοτούμενα από το ΕΤΠΑ — Απόφαση περί εκκαθαρίσεώς τους»)	4
2000/C 6/07	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-240/97: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1993 — Επιστροφές κατά την εξαγωγή βουτύρου και βοείου κρέατος — Ενισχύσεις για πράξεις μεταποιήσεως εσπεριδοειδών»)	4
2000/C 6/08	Απόφαση του δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-251/97: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («'Αρθρο 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 87 ΕΚ) — 'Εννοια της ενισχύσεως — Ελάφρυνση των κοινωνικοασφαλιστικών επιβαρύνσεων ως αντιστάθμισμα του κόστους που προκύπτει για τις επιχειρήσεις από συλλογικές συμφωνίες περί αναδιαρθρώσεως και μειώσεως του χρόνου εργασίας»)	4
2000/C 6/09	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-305/97 (αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Royscot Leasing Ltd και Royscot Industrial Leasing Ltd, Allied Domecq plc, T. C. Harrison Group Ltd κατά Commissioners of Customs & Excise («ΦΠΑ — 'Αρθρο 11, παράγραφοι 1 και 4, της δεύτερης οδηγίας — 'Αρθρο 17, παράγραφοι 2 και 6, της έκτης οδηγίας — Δικαίωμα προς έκπτωση — Εξαιρέσεις προβλεπόμενες από εθνικούς κανόνες προγενέστερους της έκτης οδηγίας»)	5
2000/C 6/10	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-327/97 P: Χρήστος Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αίτηση αναιρέσεως — Αποδοχές — Διορθωτικός συντελεστής — Εκτέλεση αποφάσεως του Πρωτοδικείου»)	5
2000/C 6/11	Απόφαση του δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-420/97 (αίτηση του Hof van Cassatie για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Leathertex Divisione Sintetici SpA κατά Bodetex BVBA («Σύμβαση των Βρυξελλών — Ερμηνεία των άρθρων 2 και 5, σημείο 1 — Σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας — Αγωγή της οποίας τη βάση αποτελούν διαφορετικές παροχές που απορρέουν από την ίδια σύμβαση και θεωρούνται ισοδύναμες — Δικαιοδοσία του επιλαμβανομένου δικαστηρίου για το σύνολο της αγωγής»)	6
2000/C 6/12	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-433/97 P: IPK-München GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αίτηση αναιρέσεως — Ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε την καταβολή του υπολοίπου χρηματοδοτικής συνδρομής»)	6
2000/C 6/13	Απόφαση του δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 5ης Οκτωβρίου 1999 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-175/98 και C-177/98 (αιτήσεις του Pretore di Udine για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινικές διαδικασίες κατά Paolo Lirussi (C-175/98) και Francesca Bizzaro (C-177/98) («Απόβλητα — Οδηγίες 75/442/ΕΟΚ και 91/689/ΕΟΚ — 'Εννοια της προσωρινής εναποθηκεύσεως των αποβλήτων, πριν από τη συλλογή, στον χώρο όπου παράγονται — 'Εννοια της διαχειρίσεως των αποβλήτων»)	7
2000/C 6/14	Απόφαση του δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 12ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-213/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 92/100/ΕΟΚ»)	7
2000/C 6/15	Απόφαση του δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 14ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-439/97 (αίτηση του Verwaltungsgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Sandoz GmbH κατά Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland («Συμβάσεις δανείου — Τέλος χαρτοσήμου — Τρόποι φορολογήσεως — Δυσμενής διάκριση»)	8

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα *(συνέχεια)*	Σελίδα
2000/C 6/16	Υπόθεση C-356/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της εταιρίας HITESYS SpA με έδρα την Aprilia (επαρχία Latina), Ιταλία, που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1999	8
2000/C 6/17	Υπόθεση C-361/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien με διάταξη της 6ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση δρ. Silveria Gäng κατά Αυστριακού Δημοσίου	9
2000/C 6/18	Υπόθεση C-369/99: Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Οκτωβρίου 1999	9
2000/C 6/19	Υπόθεση C-373/99: Προσφυγή της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999	10
2000/C 6/20	Υπόθεση C-376/99: Προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999	10
2000/C 6/21	Υπόθεση C-378/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999	11
2000/C 6/22	Υπόθεση C-380/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 5ης Αυγούστου 1999 στην υπόθεση Bertelsmann AG κατά Finanzamt Wiedenbrück	12
2000/C 6/23	Υπόθεση C-381/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1999 στο πλαίσιο της διαφοράς Δρ Susanna Brunnhofer κατά Bank der österreichischen Postsparkasse Aktiengesellschaft	12
2000/C 6/24	Υπόθεση C-383/99 P: Αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1999 από την εταιρία The Procter & Gamble Company κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 8 Ιουλίου 1999 το δεύτερο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-163/98, The Procter & Gamble Company κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα)	12
2000/C 6/25	Υπόθεση C-384/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1999	13
2000/C 6/26	Υπόθεση C-389/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Lapin lääninoikeus με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση που αφορά τον Sulo David Rundgren	14
2000/C 6/27	Υπόθεση C-390/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección: Tercera, με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1999, εκδοθείσα στην υπόθεση μεταξύ Canal Satélite Digital, S.L. και Administración General del Estado, με παρεμβαίνουσα την DTS Distribuidora de Televisión Digital, S.A.	15
2000/C 6/28	Υπόθεση C-396/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1999	15
2000/C 6/29	Υπόθεση C-398/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, Manchester Tribunal Centre, με απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση Yorkshire Co-operatives Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise	16
2000/C 6/30	Υπόθεση C-401/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση Peter Heinrich Thomsen κατά Amt für ländliche Räume Husum, προσεπικληθέντες: 1. Helga Henningsen, 2. Ute Henningsen και 3. Peter Henningsen	16

(συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα *(συνέχεια)*	Σελίδα
2000/C 6/31	Υπόθεση C-402/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999	17
2000/C 6/32	Υπόθεση C-408/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1999	17
2000/C 6/33	Υπόθεση C-413/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Immigration Appeal Tribunal, Λονδίνο, με διάταξη της 28ης Μαΐου 1999, στην υπόθεση Baumbast και R κατά Secretary of State for the Home Department	18
2000/C 6/34	Υπόθεση C-414/99: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το High Court of Justice (Αγγλία και Ουαλλία), Chancery Division (Patent Court) με διάταξη της 24ης Ιουνίου 1999 στο πλαίσιο της διαφοράς Zino Davidoff SA κατά A & G Imports Ltd	18
2000/C 6/35	Υπόθεση C-424/99: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 29 Οκτωβρίου 1999	19
	ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ	
2000/C 6/36	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση T-210/95, European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Δασμοί αντιντάμπινγκ — Εξάλειψη της ζημίας — Ενδεικτική τιμή — Περιθώριο κέρδους επί του κόστους παραγωγής)	21
2000/C 6/37	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1999 στην υπόθεση T-102/98, Χριστίνα Παπαδέα κατά Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός — Αποκλεισμός από τις προφορικές δοκιμασίες — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Αρχή της χρηστής διοικήσεως και καθήκον αρωγής)	21
2000/C 6/38	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση T-94/96 (92), Martin Hagleitner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Εκκαθάριση δικαστικών εξόδων)	22
2000/C 6/39	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση T-106/99, Karl L. Meyer κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Απαράδεκτο — Πράξη δεκτική προσφυγής — Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Διάκριση μεταξύ πληροφοριακού στοιχείου και εγγράφου)	22
2000/C 6/40	Διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση T-154/99, Stadtsportverband Neuss e.V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Ανάκληση της προσβαλλόμενης πράξεως — Κατάργηση της δίκης)	22
2000/C 6/41	Υπόθεση T-210/99: Προσφυγή του J. H. Gankema, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Bovanda Oil, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 1999	23
2000/C 6/42	Υπόθεση T-211/99: Προσφυγή της Borrekuil B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1999	23
2000/C 6/43	Υπόθεση T-215/99: Προσφυγή της Autoservice Fermans Exclusive B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1999	23

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα *(συνέχεια)*	Σελίδα
2000/C 6/44	Υπόθεση T-216/99: Προσφυγή της Ter Huurne's Handelsmaatschappij B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999	24
2000/C 6/45	Υπόθεση T-218/99: Προσφυγή της εταιρίας Anton Dürbeck GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999	24
2000/C 6/46	Υπόθεση T-220/99: Προσφυγή του Joachim Behmer κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999	25
2000/C 6/47	Υπόθεση T-223/99: Προσφυγή-αγωγή του Luc Dejaiffe κατά του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 6 Οκτωβρίου 1999	25
2000/C 6/48	Υπόθεση T-224/99: Προσφυγή της European Council of Transport Users ASBL κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999	26
2000/C 6/49	Υπόθεση T-225/99: Προσφυγή-αγωγή των Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1999	26
2000/C 6/50	Υπόθεση T-227/99: Προσφυγή της Kvaerner Warnow Werft GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Οκτωβρίου 1999	27
2000/C 6/51	Υπόθεση T-228/99: Προσφυγή της Westdeutsche Landesbank Girozentrale κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1999	28
2000/C 6/52	Υπόθεση T-230/99: Προσφυγή του Hans Mc Auley κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1999	29
2000/C 6/53	Υπόθεση T-231/99: Προσφυγή του Colin Joynson κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1999	29
2000/C 6/54	Υπόθεση T-233/99: Προσφυγή του ομόσπονδου κράτους Nordrhein-Westfalen κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1999	30
2000/C 6/55	Υπόθεση T-238/99: Προσφυγή της εταιρίας P.C.P. van Oppen-Veger, η οποία ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Service station v/h J.P. Veger, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1999	31
2000/C 6/56	Υπόθεση T-239/99: Προσφυγή του J. J. L. Alofs, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Auto Service Center Alofs, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1999	31
2000/C 6/57	Υπόθεση T-241/99: Προσφυγή-αγωγή του Antonio Pernice κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999	32
2000/C 6/58	Υπόθεση T-243/99: Προσφυγή-αγωγή της Marie-Laurence Buisson κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999	33
2000/C 6/59	Υπόθεση T-248/99: Προσφυγή της ομόρρυθμης εταιρίας Autobedrijf Diepenmaat V.O.F. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1999	33
2000/C 6/60	Υπόθεση T-249/99: Προσφυγή της εταιρίας Gebr. Jongste B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1999	34

(συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα *(συνέχεια)*	Σελίδα
2000/C 6/61	Υπόθεση T-253/99: Προσφυγή της εταιρίας Oliehandel Van den Belt B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1999	34
2000/C 6/62	Υπόθεση T-259/99: Προσφυγή της εταιρίας Tankstation Jagt b.v. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Οκτωβρίου 1999	34
2000/C 6/63	Υπόθεση T-261/99: Προσφυγή του Jean Dehon κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1999	35
2000/C 6/64	Υπόθεση T-265/99: Προσφυγή της εταιρίας Algemene service- en verkoopmaatschappij Arnhemse Poort B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Οκτωβρίου 1999	35
2000/C 6/65	Υπόθεση T-263/99: Προσφυγή της εταιρίας Autobedrijf Chr. Kerres B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1999	35

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 16ης Σεπτεμβρίου 1999

στην υπόθεση C-22/98 (αίτηση του Hof van Beroep te Gent για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινική δίκη κατά Jean Claude Becu, Annie Verweire, Smeg NV και Adia Interim NV [1]

(«Ανταγωνισμός — Εθνική νομοθεσία ορίζουσα ότι ορισμένες λιμενικές εργασίες ασκούνται μόνον από "αναγνωρισμένους λιμενεργάτες" — Έννοια της επιχειρήσεως — Ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα»)

(2000/C 6/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-22/98, με αντικείμενο αίτηση του Hof van Beroep te Gent (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά Jean Claude Becu, Annie Verweire, Smeg NV και Adia Interim NV, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 90, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 86, παράγραφοι 1 και 2, ΕΚ), σε συνδυασμό με τα άρθρα 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 12 ΕΚ), 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Σεπτεμβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ), σε συνδυασμό με τα άρθρα 6, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 12, πρώτο εδάφιο, ΕΚ), 85 και 86 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ), πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν απονέμει στους ιδιώτες το δικαίωμα να αντιταχθούν στην εφαρμογή ρυθμίσεως κράτους μέλους η οποία τους υποχρεώνει να απευθύνονται, για την εκτέλεση λιμενικών εργασιών, αποκλειστικώς σε αναγνωρισμένους λιμενεργάτες, όπως εκείνοι τους οποίους αφορά ο βελγικός νόμος της 8ης Ιουνίου 1972 περί οργανώσεως της λιμενικής εργασίας, και τους επιβάλλει να καταβάλλουν στους λιμενεργάτες αυτούς αμοιβή πολύ υψηλότερη των μισθών των μισθωτών που προσλαμβάνουν οι ίδιοι ή των μισθών που καταβάλλουν σε άλλους εργαζόμενους.

---

[1] ΕΕ C 94 της 28.3.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 21ης Σεπτεμβρίου 1999

στην υπόθεση C-67/96 (αίτηση του Kantongerecht te Arnhem για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Albany International BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie [1]

(«Υποχρεωτική υπαγωγή σε κλαδικό ταμείο συντάξεων — Συμβιβαστό με τους κανόνες ανταγωνισμού — Χαρακτηρισμός κλαδικού ταμείου συντάξεων ως επιχειρήσεως»)

(2000/C 6/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-67/96, με αντικείμενο αίτηση του Kantongerecht te Arnhem (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Albany International BV και Stichting Bedrijfspensioenfonds Textielindustrie, η έκδοση προ-

δικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 85, 86 και 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 81 ΕΚ, 82 ΕΚ και 86 ΕΚ), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Σεπτεμβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ), 5 και 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 10 ΕΚ και 81 ΕΚ) δεν απαγορεύουν απόφαση των δημοσίων αρχών να καταστήσουν υποχρεωτική, κατόπιν αιτήσεως των αντιπροσωπευτικών οργανώσεων των εργοδοτών και των εργαζομένων συγκεκριμένου τομέα, την υπαγωγή σε κλαδικό ταμείο συντάξεων.*

2) *Ταμείο συντάξεων, το οποίο είναι επιφορτισμένο με τη διαχείριση συστήματος επικουρικών συντάξεων, το οποίο ιδρύθηκε με συλλογική σύμβαση μεταξύ των αντιπροσωπευτικών οργανώσεων των εργοδοτών και των εργαζομένων συγκεκριμένου τομέα και στο οποίο η υπαγωγή κατέστη από τις δημόσιες αρχές υποχρεωτική για όλους τους εργαζόμενους του τομέα αυτού, είναι επιχείρηση υπό την έννοια των άρθρων 85 επ. της Συνθήκης.*

3) *Τα άρθρα 86 και 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 82 ΕΚ και 86 ΕΚ) δεν απαγορεύουν στις δημόσιες αρχές να απονείμουν σε ταμείο συντάξεων το αποκλειστικό δικαίωμα διαχειρίσεως, σε συγκεκριμένο τομέα, συστήματος επικουρικών συντάξεων.*

---

(1) ΕΕ C 133 της 4.5.1996.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 21ης Σεπτεμβρίου 1999

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-115/97 έως C-117/97 (αιτήσεις του Kantongerecht te Roermond για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Brentjens' Handelsonderneming BV κατά Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Handel in Bouwmaterialen (1)

(«Υποχρεωτική υπαγωγή σε κλαδικό ταμείο συντάξεων — Συμβιβαστό με τους κανόνες ανταγωνισμού — Χαρακτηρισμός κλαδικού ταμείου συντάξεων ως επιχειρήσεως»)

(2000/C 6/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-115/97 έως C-117/97, με αντικείμενο αιτήσεις του Kantongerecht te Roermond (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Brentjens' Handelsonderneming BV και Stichting Bedrijfspensioenfonds voor de Handel in Bouwmaterialen, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ), 5, 85, 86 και 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 10 ΕΚ, 81 ΕΚ, 82 ΕΚ και 86 ΕΚ), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Σεπτεμβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Η απόφαση που έλαβαν στο πλαίσιο συλλογικής συμβάσεως οι αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των εργοδοτών και των εργαζομένων συγκεκριμένου τομέα να ιδρύσουν, στον τομέα αυτόν, ένα μοναδικό ταμείο συντάξεων επιφορτισμένο με τη διαχείριση συστήματος επικουρικών συντάξεων και να ζητήσουν από τις δημόσιες αρχές να καταστήσουν για όλους τους εργαζόμενους του πιο πάνω τομέα υποχρεωτική την υπαγωγή στο ταμείο αυτό δεν εμπίπτει στο άρθρο 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81 ΕΚ).*

2) *Τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ), 5 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10 ΕΚ) και 85 της Συνθήκης δεν απαγορεύουν απόφαση των δημοσίων αρχών να καταστήσουν υποχρεωτική, κατόπιν αιτήσεως των αντιπροσωπευτικών οργανώσεων των εργοδοτών και των εργαζομένων συγκεκριμένου τομέα, την υπαγωγή σε κλαδικό ταμείο συντάξεων.*

3) *Ταμείο συντάξεων, το οποίο είναι επιφορτισμένο με τη διαχείριση συστήματος επικουρικών συντάξεων, το οποίο ιδρύθηκε με συλλογική σύμβαση μεταξύ των αντιπροσωπευτικών οργανώσεων των εργοδοτών και των εργαζομένων συγκεκριμένου τομέα και στο οποίο η υπαγωγή κατέστη από τις δημόσιες αρχές υποχρεωτική για όλους τους εργαζόμενους του τομέα αυτού, είναι επιχείρηση υπό την έννοια των άρθρων 85 επ. της Συνθήκης.*

4) *Τα άρθρα 86 και 90 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 82 ΕΚ και 86 ΕΚ) δεν απαγορεύουν στις δημόσιες αρχές να απονείμουν σε ταμείο συντάξεων το αποκλειστικό δικαίωμα διαχειρίσεως, σε συγκεκριμένο τομέα, συστήματος επικουρικών συντάξεων.*

---

(1) ΕΕ C 142 της 10.5.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 21ης Σεπτεμβρίου 1999

στην υπόθεση C-124/97 (αίτηση του Vaasan hovioikeus για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Markku Juhani Lääräa, Cotswold Microsystems Ltd, Oy Transaltlantic Software Ltd κατά Kihlakunnansyyttäjä (Jyväskylä), Suomen valtio (Φινλανδικού Δημοσίου) [1]

(«Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως — Μηχανήματα τυχερών παιγνίων»)

(2000/C 6/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-124/97, με αντικείμενο αίτηση του Vaasan hovioikeus (Φινλανδία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Markku Juhani Lääräa, Cotswold Microsystems Ltd, Oy Transaltlantic Software Ltd και Kihlakunnansyyttäjä (Jyväskylä), Suomen valtio (Φινλανδικού Δημοσίου), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της αποφάσεως του Δηκαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1994, C-275/92, Schindler (Συλλογή 1994, σ. I-1039), και των άρθρων 30, 36, 56, 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 28 ΕΚ, 30 ΕΚ, 46 ΕΚ και 49 ΕΚ) και 60 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 50 ΕΚ), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο του τετάρτου και του έκτου τμήματος, προεδρεύοντα, J.-P. Puissochet, (εισηγητή) και P. Jann, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Σεπτεμβρίου απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Οι διατάξεις της Συνθήκης περί της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών δεν απαγορεύουν εθνική νομοθεσία που παρέχει σε έναν μόνο δημόσιο οργανισμό αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως των μηχανημάτων τυχερών παιγνίων, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της φινλανδικής νομοθεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών γενικού συμφέροντος που τη δικαιολογούν.

[1] ΕΕ C 166 της 31.5.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 21ης Σεπτεμβρίου 1999

στην υπόθεση C-44/98 (αίτηση του Bundespatentgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): BASF AG κατά Präsident des Deutschen Patentamts [1]

(«Ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων — Μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος — Ευρωπαϊκό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας που καθίσταται άκυρο λόγω ελλείψεως μεταφράσεως»)

(2000/C 6/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-44/98, με αντικείμενο αίτηση του Bundespatentgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ BASF AG και Präsident des Deutschen Patentamts, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 36 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (εισηγητή) και D. A. O. Edward, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Σεπτεμβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 28 ΕΚ) δεν εμποδίζει την εφαρμογή διατάξεων όπως αυτές του άρθρου II, παράγραφος 3, του Gesetz über internationale Patentübereinkommen, κατά τις οποίες ένα δίπλωμα ευρεσιτεχνίας, χορηγούμενο από το Ευρωπαϊκό Γραφείο Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας, το οποίο ισχύει εντός ενός κράτους μέλους και έχει συνταχθεί σε γλώσσα διαφορετική από την επίσημη γλώσσα του εν λόγω κράτους μέλους, θεωρείται εξ αρχής άκυρο όταν ο δικαιούχος του διπλώματος δεν προσκομίσει στο Γραφείο Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας του οικείου κράτους μέλους μετάφραση του διπλώματος ευρεσιτεχνίας στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους αυτού εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας δημοσιεύσεως στην Ευρωπαϊκή Εφημερίδα Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας της μνείας περί της χορηγήσεως του διπλώματος.

[1] ΕΕ C 137 της 2.5.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-308/95: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1]

(«Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως — Σχέδια συγχρηματοδοτούμενα από το ΕΤΠΑ — Απόφαση περί εκκαθαρίσεώς τους»)

(2000/C 6/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-308/95, Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: J. S. van den Oosterkamp και M. A. Fierstra) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Mennens και P. Oliver), με αντικείμενο προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του από 28 Ιουλίου 1995 εγγράφου της Επιτροπής, περί εκκαθαρίσεως των σχεδίων που συγχρηματοδοτήθηκαν από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, J. L. Murray (εισηγητή), H. Ragnemalm και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.*

2) *Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.*

---

[1] ΕΕ C 299 της 11.11.1995.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-240/97: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1]

(«ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1993 — Επιστροφές κατά την εξαγωγή βουτύρου και βοείου κρέατος — Ενισχύσεις για πράξεις μεταποιήσεως εσπεριδοειδών»)

(2000/C 6/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-240/97, Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: S. Ortiz Vaamonde) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Díaz-Llanos La Roche και C. Gómez de la Cruz), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 97/333/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1997, για την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών σχετικά με τις δαπάνες που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1993 (ΕΕ L 139, σ. 30), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Ακυρώνει την απόφαση 97/333/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1997, για την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών σχετικά με τις δαπάνες που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1993, καθόσον με αυτή δεν καταλογίστηκε οριστικά στο ΕΓΤΠΕ το ποσό των 58 804 012 ΡΤΑ, που αντιστοιχούσε σε χρηματικές αντισταθμίσεις που προκαταβλήθηκαν από το Βασίλειο της Ισπανίας για πράξεις μεταποιήσεως εσπεριδοειδών.*

2) *Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.*

3) *Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.*

---

[1] ΕΕ C 271 της 6.9.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-251/97: Γαλλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1]

(«Άρθρο 92 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 87 ΕΚ) — Έννοια της ενισχύσεως — Ελάφρυνση των κοινωνικοασφαλιστικών επιβαρύνσεων ως αντιστάθμισμα του κόστους που προκύπτει για τις επιχειρήσεις από συλλογικές συμφωνίες περί αναδιαρθρώσεως και μειώσεως του χρόνου εργασίας»)

(2000/C 6/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-251/97, Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: K. Rispal-Bellanger και G. Mignot) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Rozet), με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 97/811/ΕΚ της Επιτροπής, της 9ης Απριλίου 1997, σχετικά με ενισχύσεις που χορήγησε η Γαλλία στους τομείς της κλωστοϋφαντουργίας, των

ειδών ένδυσης, των δερματίνων ειδών και των υποδημάτων (ΕΕ L 334, σ. 25), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn και G. Hirsch (εισηγητή), προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, L. Sevón, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Απορρίπτει την προσφυγή.*

2) *Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.*

([1]) ΕΕ C 295 της 27.9.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-305/97 (αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Royscot Leasing Ltd και Royscot Industrial Leasing Ltd, Allied Domecq plc, T. C. Harrison Group Ltd κατά Commissioners of Customs & Excise ([1])

(«ΦΠΑ — 'Αρθρο 11, παράγραφοι 1 και 4, της δεύτερης οδηγίας — 'Αρθρο 17, παράγραφοι 2 και 6, της έκτης οδηγίας — Δικαίωμα προς έκπτωση — Εξαιρέσεις προβλεπόμενες από εθνικούς κανόνες προγενέστερους της έκτης οδηγίας»)

(2000/C 6/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-305/97, με αντικείμενο αίτηση του Court of Appeal (England & Wales) (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Royscot Leasing Ltd και Royscot Industrial Leasing Ltd, Allied Domecq plc, T. C. Harrison Group Ltd και Commissioners of Customs & Excise, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 4, της δεύτερης οδηγίας 67/228/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Διάρθρωση και κανόνες εφαρμογής του κοινού συστήματος φόρου προστιθεμένης αξίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 5), και του άρθρου 17, παράγραφος 6, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. Hirsch (εισηγητή), πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, J. L. Murray και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Το άρθρο 11, παράγραφος 4, της δεύτερης οδηγίας 67/228/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Διάρθρωση και κανόνες εφαρμογής του κοινού συστήματος φόρου προστιθεμένης αξίας, επέτρεπε στα κράτη μέλη να εισαγάγουν ή να διατηρήσουν, το δε άρθρο 17, παράγραφος 6, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, τους επιτρέπει να διατηρούν γενικές εξαιρέσεις από το δικαίωμα προς έκπτωση του ΦΠΑ επί της αγοράς αυτοκινήτων οχημάτων που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν από τον υποκείμενο στον φόρο για τους σκοπούς των φορολογητέων πράξεών του, ακόμη κι αν*

   — *τα οχήματα αυτά αποτελούν απαράιτητο μέσο για την άσκηση της δραστηριότητας του οικείου υποκειμένου στον φόρο ή*

   — *τα οχήματα αυτά δεν μπορούν, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτικούς σκοπούς από τον οικείο υποκείμενο στον φόρο.*

2) *Το άρθρο 17, παράγραφος 6, της έκτης οδηγίας 77/388 έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρούν τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα προς έκπτωση του ΦΠΑ που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιό του, ακόμη κι αν το Συμβούλιο δεν έχει καθορίσει, πριν από τη λήξη της περιόδου που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο, τις δαπάνες που δεν παρέχουν δικαίωμα προς έκπτωση του φόρου προστιθεμένης αξίας.*

([1]) ΕΕ C 318 της 18.10.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-327/97 P: Χρήστος Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ([1])

(«Αίτηση αναιρέσεως — Αποδοχές — Διορθωτικός συντελεστής — Εκτέλεση αποφάσεως του Πρωτοδικείου»)

(2000/C 6/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-327/97 P, Χρήστος Αποστολίδης κ.λπ., μόνιμοι και έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινο-

τήτων, τοποθετημένοι στο Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Υπερουρανίων Στοιχείων στην Καρλσρούη (Γερμανία), εκπροσωπούμενοι από τους J.-N. Louis, T. Demaseure και A. Tornel, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την εταιρία Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Ιουλίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση Τ-81/96, Αποστολίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1997, σ. I-A-207 και II-607), και με την οποία ζητήθηκε η αναίρεση της αποφάσεως αυτής, όπου οι έτεροι διάδικοι είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valsesia και J. Currall), υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: M. Bishop και D. Canga Fano), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, J. L. Murray (εισηγητή), H. Ragnemalm και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.*

2) *Οι Αποστολίδης κ.λπ., η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.*

([1]) ΕΕ C 357 της 22.11.1997.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-420/97 (αίτηση του Hof van Cassatie για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Leathertex Divisione Sintetici SpA κατά Bodetex BVBA ([1])

(«Σύμβαση των Βρυξελλών — Ερμηνεία των άρθρων 2 και 5, σημείο 1 — Σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας — Αγωγή της οποίας τη βάση αποτελούν διαφορετικές παροχές που απορρέουν από την ίδια σύμβαση και θεωρούνται ισοδύναμες — Δικαιοδοσία του επιλαμβανομένου δικαστηρίου για το σύνολο της αγωγής»)

(2000/C 6/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-420/97, με αντικείμενο αίτηση του Hof van Cassatie (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Leathertex Divisione Sintetici SpA και Bodetex BVBA, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2 και 5, σημείο 1, της προπαρατεθείσας συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, έχει την έννοια ότι το ίδιο δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία για το σύνολο αγωγής της οποίας τη βάση αποτελούν δύο ισοδύναμες παροχές οι οποίες απορρέουν από την ίδια σύμβαση, όταν, κατά τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του κράτους του δικαστηρίου αυτού, οι εν λόγω παροχές πρέπει να εκπληρωθούν η μία στο εν λόγω κράτος και η έτερη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

([1]) ΕΕ C 41 της 7.2.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-433/97 P: IPK-München GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ([1])

(«Αίτηση αναιρέσεως — Ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε την καταβολή του υπολοίπου χρηματοδοτικής συνδρομής»)

(2000/C 6/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-433/97 P, IPK-München GmbH, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον H.-J. Prieß, δικηγόρο Βρυξελλών, 13, place des Barricades, B-1000 Bruxelles, με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 15ης Οκτωβρίου 1997, Τ-331/94 IPK κατά Επιτροπής, (Συλλογή 1997, σ. II-1665), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Grunwald), το

Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray (εισηγητή), και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 1997, T-331/94, IPK κατά Επιτροπής, στο μέτρο που με την απόφαση αυτή, αφενός, απορρίφθηκαν τα αιτήματα της IPK München GmbH για την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Αυγούστου του 1994, με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο αρνήθηκε να καταβάλει το υπόλοιπο της χρηματοδοτικής συνδρομής που της είχε χορηγηθεί στο πλαίσιο στηρίξεως σχεδίου δημιουργίας τράπεζας δεδομένων επί του οικολογικού τουρισμού στην Ευρώπη, και, αφετέρου, καταδικάστηκε η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.*

2) *Αναπέμπει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων της IPK-München GmbH για την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως της 3ης Αυγούστου 1994.*

3) *Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.*

---

(1) ΕΕ C 55 της 20.2.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 1999

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-175/98 και C-177/98 (αιτήσεις του Pretore di Udine για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): ποινικές διαδικασίες κατά Paolo Lirussi (C-175/98) και Francesca Bizzaro (C-177/98) (1)

(«Απόβλητα — Οδηγίες 75/442/ΕΟΚ και 91/689/ΕΟΚ — 'Εννοια της προσωρινής εναποθηκεύσεως των αποβλήτων, πριν από τη συλλογή, στον χώρο όπου παράγονται — 'Εννοια της διαχειρίσεως των αποβλήτων»)

(2000/C 6/13)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-175/98 και C-177/98, με αντικείμενο αιτήσεις του Pretore di Udine (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά του Paolo Lirussi (C-175/98) και της Francesca Bizzaro (C-177/98), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 86), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32), και της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για τα επικίνδυνα απόβλητα (ΕΕ L 377, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 94/31/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1994 (ΕΕ L 168, σ. 28), το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. L. Murray, προεδρεύοντα του τέταρτου τμήματος, H. Ragnemalm (εισηγητή) και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 5 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Η έννοια της προσωρινής εναποθηκεύσεως διαφέρει από την έννοια της προκαταρκτικής εναποθηκεύσεως αποβλήτων και δεν καλύπτεται από την έννοια διαχείριση του άρθρου 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1991.*

2) *Οι αρμόδιες εθνικές αρχές υποχρεούνται, όσον αφορά τις εργασίες προσωρινής εναποθηκεύσεως, να εποπτεύουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 4 της οδηγίας 75/442.*

---

(1) ΕΕ C 209 της 4.7.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 12ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-213/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας (1)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 92/100/ΕΟΚ»)

(2000/C 6/14)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-213/97, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: K. Banks) κατά Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: M. A. Buckley), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιρλανδία, μη θεσπίζοντας και/ή μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (ΕΕ L 346, σ. 61), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή) και J.-P. Puissochet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 12 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Η Ιρλανδία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 1992, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.*

2) *Η Ιρλανδία φέρει τα δικαστικά έξοδα.*

([1]) ΕΕ C 258 της 15.8.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 14ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση C-439/97 (αίτηση του Verwaltungsgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Sandoz GmbH κατά Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland ([1])

(«Συμβάσεις δανείου — Τέλος χαρτοσήμου — Τρόποι φορολογήσεως — Δυσμενής διάκριση»)

(2000/C 6/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-439/97, με αντικείμενο αίτηση του Verwaltungsgerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Sandoz GmbH και Finanzlandesdirektion für Wien, Niederösterreich und Burgenland, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 73 Β και 73 Δ της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 56 ΕΚ και 58 ΕΚ), καθώς και των άρθρων 1 και 4 της οδηγίας 88/361/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για τη θέση σε εφαρμογή του άρθρου 67 της Συνθήκης (ΕΕ L 148, σ. 5), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), και G. Hirsch, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 14 Οκτωβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Τα άρθρα 73 Β, παράγραφος 1, και 73 Δ, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 3, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρα 56, παράγραφος 1, ΕΚ και 58, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 3, ΕΚ) έχουν την έννοια ότι δεν απαγορεύουν τη φορολόγηση δανείων συναφθέντων σε άλλο κράτος μέλος, η οποία προβλέπεται από εθνική διάταξη όπως αυτή του άρθρου 33 Tarifpost 8, παράγραφος 1, του Gebührengesetz.*

2) *Τα άρθρα 73 Β, παράγραφος 1, και 73 Δ, παράγραφοι 1, στοιχείο β', της Συνθήκης απαγορεύουν εθνική διάταξη όπως αυτή του άρθρου 33 Tarifpost 8, παράγραφος 4, πρώτη φράση, του Gebührengesetz.*

([1]) ΕΕ C 72 της 7.3.1998.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της εταιρίας HITESYS SpA με έδρα την Aprilia (επαρχία Latina), Ιταλία, που ασκήθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση C-356/99)

(2000/C 6/16)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Βιτσέντσας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 23 Σεπτεμβρίου 1999 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της εταιρίας HITESYS SpA.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να υποχρεώσει την καθής εταιρία HITESYS SpA να αποδώσει κεφάλαιο ύψους 132 500 ευρώ (EUR) εντόκως προς 8,25 % για το διάστημα μεταξύ 8.1.94 και 8.9.99, άρα τόκους ύψους 61 032,8 EUR, δηλαδή να αποδώσει συνολικά ποσό 194 443,7 EUR και να καταβάλει επιπλέον τόκους υπερημερίας 30,364 EUR ημερησίως μέχρι την οριστική εξόφληση, σε σχέση με τη χρηματοδότηση της συμβάσεως JOU2-CT93-0417,

2) να καταδικάσει τη HITESYS στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή, η οποία έχει ασκηθεί βάσει ρήτρας διαιτησίας, αφορά την καταβολή διαφόρων χρηματικών ποσών που προκαταβλήθηκαν σε σχέση με τη σύμβαση JOU2-CT93-0417, η οποία αφορά σχέδιο ερευνών στο πλαίσιο του προγράμματος JOULE II (1991-1994), το οποίο ενέκρινε το Συμβούλιο των Υπουργών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στον τομέα της μη πυρηνικής ενέργειας ([1]). Η Επιτροπή αποφάσισε να καταγγείλει τη διεπόμενη από το ιταλικό δίκαιο σύμβαση λόγω της εκ μέρους της καθής μη εκπληρώσεως των υποχρεώσεών της.

([1]) Απόφαση 91/484/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Σεπτεμβρίου 1991 (ΕΕ L 257 της 14/09/1991, σ. 37).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien με διάταξη της 6ης Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση δρ. Silveria Gäng κατά Αυστριακού Δημοσίου

(Υπόθεση C-361/99)

(2000/C 6/17)

Με διάταξη της 6ης Σεπτεμβρίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Σεπτεμβρίου 1999, το Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ δρ. Silveria Gäng και Αυστριακού Δημοσίου που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1) Μεταφέρθηκε ορθώς στο εσωτερικό αυστριακό δίκαιο η οδηγία του Συμβουλίου της 9.2.1976 [1] (76/207/ΕΟΚ — οδηγία περί ίσης μεταχειρίσεως) με τον αυστριακό Bundes-Gleichbehandlungsgesetz (ομοσπονδιακό νόμο περί ίσης μεταχειρίσεως), BGBl 100/1993, όπως τότε ίσχυε, όσον αφορά τον κατ' ανώτατο όριο περιορισμό της αξιώσεως αποζημιώσεως (άρθρο 15, παράγραφος 2, του B-GBG - ομοσπονδιακού αστικού κώδικα) και όσον αφορά την υποχρέωση των απασχολούμενων στον δημόσιο τομέα της Δημοκρατίας της Αυστρίας να προβάλλουν τέτοιου είδους αξιώσεις εντός έξι μηνών μέσω αιτήσεως προς την αρμόδια γι' αυτούς υπηρεσιακή αρχή (άρθρο 19, παράγραφος 2 του B-GBG);

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Αποτελεί σκοπό της οδηγίας αυτής η παροχή δικαιώματος στην εν προκειμένω ενάγουσα;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: Διαθέτει το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων βάσει του περιεχομένου της παρούσας αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως όλα τα στοιχεία προκειμένου να είναι σε θέση να κρίνει αν ο αυστριακός ομοσπονδιακός νόμος περί ίσης μεταχειρίσεως αντιφάσκει προδήλως προς το γράμμα και τους σκοπούς της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9.2.1976, ή αφήνει τη λύση του ζητήματος αυτού εν προκειμένω στο αιτούν αυστριακό δικαστήριο;

---

[1] ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

Προσφυγή του Βασιλείου της Ισπανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 4 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-369/99)

(2000/C 6/18)

Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Silva de Lapuerta, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 4 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 8ης Ιουλίου 1999, σχετικά με το αίτημα της Ισπανικής Κυβερνήσεως για τη χορήγηση μεταβατικού καθεστώτος σύμφωνα με το άρθρο 24 της οδηγίας 96/92/ΕΚ [1] του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας, και

2. να καταδικάσει το καθού όργανο στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση του άρθρου 24, παράγραφος 2, της οδηγίας 96/92/ΕΚ: η αρνητική αναφορικά με το αίτημα της Ισπανίας απόφαση στηρίζεται στο γεγονός ότι «έχει μεγαλύτερη σημασία η φύση του γνωστοποιηθέντος μέτρου παρά ο σκοπός αυτού», χωρίς η Επιτροπή να επικαλείται, στην απόφασή της, κανένα άλλο στοιχείο που να επιτρέπει να συναχθεί ότι εξέτασε σε βάθος το σχετικό ζήτημα. 'Ομως, η Επιτροπή αναγνωρίζει στη δήλωσή της που περιέχεται στα πρακτικά του Συμβουλίου (12851/96 ADD 1), ότι η απόσβεση των επενδύσεων αποτελεί κατάλληλη βάση για την εφαρμογή του άρθρου 24. Πρέπει να υπομνηστεί ότι το καλούμενο Κόστος Μεταβάσεως στον Ανταγωνισμό (ΚΜΑ) αποτελεί μέθοδο αναλόγου φύσεως προς την ευρύτερη έννοια της αποσβέσεως των κεφαλαίων για επενδύσεις, καθώς πρόκειται για μια μερική αποζημίωση σχετικά με την πρόσθετη προσπάθεια, αναφορικά με επενδύσεις, προσπάθεια που έχει αναληφθεί από τις επιχειρήσεις προκειμένου αυτές να προσαρμοστούν σε μια πολιτική παρεμβάσεων του Δημοσίου, σκοπός της οποίας ήταν η διασφάλιση της διαφοροποιήσεως στον τομέα της ηλεκτρικής ενεργείας και της εξασφαλίσεως της παροχής ηλεκτρισμού. Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι το σύστημα ΚΜΑ αποτελεί μια, αποδεκτή από την Επιτροπή, με βάση το άρθρο 24 της οδηγίας, παρέκκλιση από την παράγραφο 2 του άρθρου 8 της ίδιας οδηγίας, πράγμα που δεν εκτιμήθηκε ούτε εξετάστηκε στην εν λόγω απόφαση της Επιτροπής.

— Παράβαση του άρθρου 24, παράγραφος 3, της οδηγίας 96/92/ΕΚ: η παρέκκλιση από το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 96/92/ΕΚ, που ζητήθηκε από τις ισπανικές αρχές, όσον αφορά τα μεμονωμένα δίκτυα, συνεπάγεται κατ' ανάγκη είτε υψηλότερη τιμή παροχής για τους καταναλωτές των εν λόγω μεμονωμένων συστημάτων είτε, εφόσον γίνεται χρήση του κριτηρίου της ίσης μεταχειρίσεως ως προς όλους τους εγχώριους πελάτες, τη θέσπιση αντισταθμίσεων γι' αυτές τις κατ' εξαίρεση δαπάνες. Η τελευταία είναι και η επιλεγείσα από την ισπανική νομοθεσία λύση η οποία δεν θίγει το ενδοκοινοτικό εμπόριο ούτε μπορεί να νοθεύσει τον ανύπαρκτο όσον αφορά τα μεμονωμένα συστήματα ανταγωνισμό. Παρόλα αυτά, η Επιτροπή, με την προσβαλλομένη απόφαση, εφάρμοσε κακώς την παράγραφο 3 του άρθρου 24 της οδηγίας 96/92/ΕΚ, και τούτο εφόσον για τα Sistemas insulares y extrapeninsulares (νησιωτικά και εκτός Ιβηρικής Χερσονήσου συστήματα) πρέπει να τυγχάνουν εφαρμογής οι προβλεπόμενες στην εν λόγω διάταξη παρεκκλίσεις, χωρίς ταυτόχρονα να τηρήσει τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 8 της εν λόγω οδηγίας.

— Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης: η Επιτροπή υποστήριξε δημοσίως επιμόνως και σταθερώς ότι τα συστήματα αντισταθμίσεως για μη εμπορικώς συμφέρουσες τιμές στον τομέα του ηλεκτρισμού έπρεπε να γνωστοποιούνται και, εφόσον κάτι τέτοιο ενδείκνυται, να επιτρέπονται βάσει του άρθρου 24 της οδηγίας, φθάνοντας μέχρι του σημείου να καταρτίσει ένα σχέδιο οδηγιών επί του θέματος αυτού που

γνωστοποίησε στα κράτη μέλη. Η απότομη αλλαγή γνώμης της Επιτροπής που θεωρεί τώρα ότι τα συστήματα αντισταθμίσεως για μη εμπορικώς συμφέρουσες τιμές και τα Sistemas insulares y extrapeninsulares στον τομέα του ηλεκτρισμού δεν μπορούν να συμπεριληφθούν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24 για τον λόγο ότι δεν περιλαμβάνουν τις συνήθεις παρεκκλίσεις από τις επιβληθείσες με την οδηγία υποχρεώσεις, διαψεύδει τις προσδοκίες που η ίδια δημιούργησε, τόσο στην Ισπανία όσο και στους επιχειρηματίες.

— Παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

---

(1) ΕΕ L 27, σ. 20.

Προσφυγή της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-373/99)

(2000/C 6/19)

Η Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους Βασίλειο Κοντόλαιμο και Ιωάννη-Κωνσταντίνο Χαλκιά, Νομικό Σύμβουλο και Πάρεδρο αντίστοιχα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον πρεσβευτή της Ελλάδος, 177, Val Ste Croix, άσκησε στις 10 Οκτωβρίου 1999 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρωθεί ή, επικουρικά, να μεταρρυθμιστεί η απόφαση Ε (1999) 2476 τελικό της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1999, για τροποποίηση της απόφασης 1999/187/ΕΚ σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών των κρατών μελών στο πλαίσιο δαπανών που χρηματοδοτούνται από το ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1995 (1), κατά τα ειδικότερα προσβαλλόμενα κεφάλαιά της που αφορούν τις δημοσιονομικές διορθώσεις στα οπωροκηπευτικά, στις αροτριαίες καλλιέργειες, στην παρακράτηση του 2 % για διοικητικά έξοδα, στο βαμβάκι και στο ελαιόλαδο.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι κυριότεροι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η Ελληνική Δημοκρατία είναι οι εξής:

— Εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από την Επιτροπή.

— Παράβαση του άρθρου 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 729/70 (2) όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 1287/93 (3).

— Υπέρβαση των ακραίων ορίων της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής.

— Πλημμελής αιτιολογία ή έλλειψη αιτιολογιών.

— Παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας επιβολής διορθώσεων.

— Παράβαση/εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2677/85 (4).

— Κατά χρόνο αναρμοδιότητα της Επιτροπής προς επιβολή κυρώσεων.

---

(1) Απόφαση 99/596/ΕΚ, ΕΕ L 226, σ. 26.
(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 93.
(3) ΕΕ L 125, σ. 1.
(4) ΕΕ L 254, σ. 5.

Προσφυγή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-376/99)

(2000/C 6/20)

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον Wolf-Dieter Plessing, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, Graurheindorfer Str. 108, D-53117 Βόνη, και τον Holger-Friedrich Wissel, του δικηγορικού γραφείου Pünder, Volhard, Weber & Axter, Cecilienallee 6, D-40474 Düsseldorf, άσκησε στις 7 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 8ης Ιουλίου 1999 σχετικά με μέτρο που έλαβε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέρ της Westdeutsche Landesbank Girozentrale — K (1999) 2265 — η οποία επιδόθηκε στις 4 Αυγούστου 1999

2. να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

— Αντικανονική σύνθεση της Επιτροπής (βλ. υπόθεση C-334/99) (1).

— Προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως: Η Επιτροπή, παρά τη συγκατάθεση που έδωσε εν τω μεταξύ, δεν παρέσχε στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της σχετικά με μια πραγματογνωμοσύνη στην οποία στηριζόταν εν πολλοίς η προσβαλλόμενη απόφαση. Στην προσφεύγουσα δεν επιτράπηκε η πρόσβαση ούτε καν σε έγγραφα που διαβίβασε στην Επιτροπή η ομοσπονδιακή ένωση γερμανικών τραπεζών.

— Εσφαλμένη αιτιολογία: Τα στοιχεία βάσει των οποίων διαμόρφωσε την αντίληψή της η Επιτροπή δεν διευκρινίζονται επαρκώς· ειδικότερα, εκτίθενται μόνο μεμονωμένες δηλώσεις από την πραγματογνωμοσύνη στην οποία στηρίχτηκε η Επιτροπή και όχι ο μεταξύ τους συσχετισμός. Τέλος, η Επιτροπή επικαλείται δικές της σχετικές εμπειρίες, χωρίς όμως να έχει πραγματικά τέτοιες εμπειρίες.

— Παράβαση της Συνθήκης ή κανόνα που πρέπει να τύχει εφαρμογής προς εκτέλεσή της: Η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα την έννοια της ενισχύσεως και παρέβη, ως εκ τούτου, το άρθρο 87 ΕΚ. Η απορρόφηση της Wohnungsbauförderungsanstalt (Wfa) του ομοσπόνδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας από την Westdeutsche Landesbank Girozentrale (WestLB) δεν αποτελεί ενίσχυση. Η αμοιβή που η WestLB οφείλει να καταβάλλει ετησίως στο ομόσπονδο κράτος της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας και η οποία ανέρχεται σε ποσοστό 1,1 % προ της επιβολής φόρου ή σε 0,6 % μετά την επιβολή φόρου, δεν είναι δυσανάλογη. Η κρίσιμη συναφώς αρχή του κεφαλαιοδότη που ενεργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς έχει εφαρμοστεί στη μέχρι τούδε νομολογία του ΔΕΚ αποκλειστικά σε περιπτώσεις αναδιαρθρώσεως ή εξυγιάνσεως. Δεδομένου ότι η WestLB είναι μια υγιής και κερδοφόρα επιχείρηση, είναι αμφίβολο αν στην προκείμενη περίπτωση μπορεί να τύχει, καταρχήν, εφαρμογής η αρχή του κεφαλαιοδότη που ενεργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι μπορεί να εφαρμοστεί, η απόφαση της Επιτροπής είναι εσφαλμένη από πραγματικής και νομικής απόψεως, δεδομένου ότι αντιβαίνει προς τις προϋποθέσεις που συναποτελούν, κατά τη νομολογία του ΔΕΚ, την αρχή του κεφαλαιοδότη που ενεργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς. Λαμβάνοντας υπόψη ως κριτήριο μια μέση απόδοση, η Επιτροπή παραγνωρίζει ένα ευρύ φάσμα άλλων θεμιτών και συνήθων στην πράξη κινήτρων που ωθούν ένα δημόσιο/ιδιώτη επενδυτή να προβεί σε μια επένδυση. Αντίθετα προς τη μέχρι τούδε πρακτική και νομολογία του ΔΕΚ, η Επιτροπή εισέρχεται στη θέση ενός ιδιώτη επενδυτή και εμφανίζεται ως αρχή σχεδιασμού, η οποία εξαρτά τις επενδύσεις του Δημοσίου από ορισμένη προσδοκία αποδόσεως και η οποία αφαιρεί έτσι από τους δημόσιους επενδυτές τη δυνατότητα να συμπεριφέρονται ως ιδιώτες επενδυτές εντός της αγοράς. Επιπλέον, δεν είναι δυνατή η εφαρμογή — όπως συνέβη εν προκειμένω — αυτούσιας της αρχής του κεφαλαιοδότη που ενεργεί υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς στην υπό κρίση επένδυση σε μια κερδοφόρα επιχείρηση. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εσφαλμένη και από πραγματικής απόψεως. Η προσδοκία αποδόσεως ύψους «12 % μετά την επιβολή φόρου», στην οποία στηρίζεται, είναι εσφαλμένη. Στερείται οποιουδήποτε πραγματικού ερείσματος. Τέλος, δεν συντρέχει ούτε νόθευση του ανταγωνισμού ούτε περιορισμός του διακρατικού εμπορίου.

(1) ΕΕ C 366 της 18/12/1999, σ. 14.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-378/99)

(2000/C 6/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Marie Wolfcarius, νομική σύμβουλο, και τον Gerald Braun, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 7 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο

1. να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη θεσπίζοντας όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να μεταφέρει στο εσωτερικό της δίκαιο την οδηγία 96/53/ΕΚ(1) του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1996, σχετικά με τον καθορισμό, για ορισμένα οδικά οχήματα που κυκλοφορούν στην Κοινότητα, των μέγιστων επιτρεπόμενων διαστάσεων στις εθνικές και διεθνείς μεταφορές και των μέγιστων επιτρεπόμενων βαρών στις διεθνείς μεταφορές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ και από την οδηγία αυτή·

2. να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο δεσμευτικός χαρακτήρας των διατάξεων του άρθρου 249, παράγραφος 3, και του άρθρου 10, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ υποχρεώνει τα κράτη μέλη να μεταφέρουν στο εσωτερικό τους δίκαιο μια οδηγία που απευθύνεται σ'αυτά, έτσι ώστε, από τη λήξη της ταχθείσας προς τούτο προθεσμίας, να αναπτύσσει αυτή την πλήρη πρακτική της αποτελεσματικότητα. Η προθεσμία που τάσσει προς τον σκοπό αυτό το άρθρο 11 της οδηγίας έληξε στις 17 Σεπτεμβρίου 1997, χωρίς να έχει θεσπίσει η Γερμανία όλες τις αναγκαίες διατάξεις.

(1) ΕΕ L 235, της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, σ. 59.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 5ης Αυγούστου 1999 στην υπόθεση Bertelsmann AG κατά Finanzamt Wiedenbrück

(Υπόθεση C-380/99)

(2000/C 6/22)

Με διάταξη της 5ης Αυγούστου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 8 Οκτωβρίου 1999, το Bundesfinanzhof, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Bertelsmann AG και Finanzamt Wiedenbrück που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Περιλαμβάνει η βάση επιβολής του φόρου για την παράδοση του δώρου που αποστέλλεται στον λήπτη για το ότι προσήλκυσε νέο πελάτη, κατά το άρθρο 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας (77/388/ΕΟΚ) [1] του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών, εκτός από το τίμημα που καταβλήθηκε για την αγορά του δώρου, τα έξοδα αποστολής;

[1] ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1999 στο πλαίσιο της διαφοράς Δρ Susanna Brunnhofer κατά Bank der österreichischen Postsparkasse Aktiengesellschaft

(Υπόθεση C-381/99)

(2000/C 6/23)

Με διάταξη της 15ης Ιουνίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Οκτωβρίου 1999, το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς Δρ Susanna Brunnhofer κατά Bank der österreichischen Postsparkasse Aktiengesellschaft, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1α) Αρκεί, κατά την εξέταση του ερωτήματος αν υφίσταται «όμοια εργασία» ή «όμοια θέση εργασίας» κατά την έννοια του άρθρου 119 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 141 ΕΚ) ή αν υπάρχει ίδια εργασία ή εργασία στην οποία αποδίδεται ίση αξία κατά την έννοια της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ [1], σε συνδυασμό με την βάσει ατομικής συμβάσεως συμφωνία για επιδόματα επιπλέον των καθορισθεισών με συλλογική σύμβαση αμοιβών, να ληφθεί υπόψη το αν οι δύο συγκρινόμενοι εργαζόμενοι κατατάσσονται στην ίδια ομάδα δραστηριοτήτων στο πλαίσιο της συλλογικής συμβάσεως;

1β) Στην περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 1α: Αποτελεί η ίδια κατάταξη στο πλαίσιο της συλλογικής συμβάσεως, στην αναφερομένη στο ερώτημα 1α περίπτωση, ένδειξη για το ότι υφίσταται ίδια εργασία ή εργασία στην οποία αποδίδεται ίση αξία κατά την έννοια του άρθρου 119 (νυν άρθρου 141) της Συνθήκης και της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ, η οποία έχει ως αποτέλεσμα ότι ο εργοδότης οφείλει να αποδείξει ότι η δραστηριότητα διαφέρει;

1γ) Μπορεί ο εργοδότης, για να δικαιολογήσει τη διαφορετική αμοιβή, να επικαλεστεί περιστάσεις οι οποίες δεν έχουν ληφθεί υπόψη στις συλλογικές συμβάσεις;

1δ) Στην περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1α ή 1β: ισχύει αυτό επίσης όταν η κατάταξη στην ομάδα δραστηριοτήτων στη συλλογική σύμβαση στηρίζεται σε μία πολύ γενική περιγραφή;

2α) Στηρίζονται το άρθρο 119 (νυν άρθρο 141 ΕΚ) της Συνθήκης και η οδηγία 75/117/ΕΟΚ σε μία τουλάχιστον τόσον ενιαία έννοια του εργαζομένου ώστε η υποχρέωση του εργαζομένου σύμφωνα με τη σύμβαση εργασίας να μην ακολουθεί μόνο γενικώς καθορισθέντα στάνταρ, αλλά να πρέπει ταυτόχρονα να λαμβάνεται επίσης υπόψη η ατομική προσωπική ικανότητα αποδόσεως του εργαζομένου;

2β) Έχουν το άρθρο 119 (νυν άρθρο 141) της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 1 της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ την έννοια ότι μπορεί να δικαιολογηθεί αντικειμενική θεμελίωση για τον καθορισμό διαφορετικής αμοιβής και με περιστάσεις που μπορούν το πρώτον εκ των υστέρων να αποδειχθούν, ιδίως με την επιτυχία της εργασίας συγκεκριμένου εργαζομένου;

[1] ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42.

Αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1999 από την εταιρία The Procter & Gamble Company κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 8 Ιουλίου 1999 το δεύτερο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-163/98, The Procter & Gamble Company κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-383/99 P)

(2000/C 6/24)

Η εταιρία The Procter & Gamble Company, εκπροσωπούμενη από τον Thierry van Innis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Katia Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel, άσκησε, στις 8 Οκτωβρίου 1999, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 8 Ιουλίου 1999 το δεύτερο τμήμα του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση The Procter & Gamble Company κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα).

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναιρέσει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 8 Ιουλίου 1999 στην υπόθεση The Procter & Gamble Company κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα), στον βαθμό που το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) δεν παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 [1], εκδίδοντας την απόφασή του της 31ης Ιουλίου 1988 στην υπόθεση R 35/1998-1·

2) να καταδικάσει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Παράβαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο προσέδωσε υπερβολικά ευρύ περιεχόμενο στη διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94, για το κοινοτικό σήμα: το Πρωτοδικείο περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι το λεκτικό σύμπλεγμα «baby-dry» περιείχε μόνον σημεία που μπορούσαν να χρησιμεύσουν, στο εμπόριο, για να καθοριστεί ο προορισμός των σχετικών προϊόντων, μη εξετάζοντας το ζήτημα αν το εν λόγω λεκτικό σύμπλεγμα είναι ικανό να διακρίνει τα σχετικά προϊόντα ως προερχόμενα από μια επιχείρηση. Η ορθή ερμηνεία όμως του λόγου ακυρότητας που περιέχεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', δεν μπορεί να οδηγήσει παρά στον αποκλεισμό της καταχωρίσεως ως ατομικού σήματος ενός σημείου που είναι σε τέτοιο βαθμό περιγραφικό ώστε δεν μπορεί να κατανοηθεί κατ' άλλο τρόπο παρά ως περιγραφή του σχετικού προϊόντος ή κάποιου από τα χαρακτηριστικά του. Η ερμηνεία αυτή είναι η τελεολογική ή συνθετική ερμηνεία, η οποία αποκλείει οποιοδήποτε τεκμήριο ακαταλληλότητας πλήττον τα περιγραφικά σημεία και η οποία γίνεται δεκτή από την κρατούσα νομολογία σε ορισμένα κράτη μέλη, όπως τα κράτη της Μπενελούξ, η Γαλλία ή η Γερμανία, όπου το δικαίωμα επί του σήματος δεν νοείται πλέον ως μονοπωλιακό δικαίωμα, τούτο δε, μεταξύ άλλων, υπό την επήρρεια της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ [2] του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων.

---

[1] ΕΕ 1994, L 11, σ. 1.
[2] ΕΕ L 40 της 11.2.1989, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-384/99)

(2000/C 6/25)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Barry Doherty, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 8 Οκτωβρίου 1999, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου δεν μετέφερε ορθώς στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 5 της οδηγίας 97/33/ΕΚ [1], σε συνδυασμό με το παράρτημα Ι της οδηγίας αυτής, ούτε έλαβε όλα τα μέτρα που απαιτούνται για να τεθεί σε εφαρμογή το άρθρο 5 της οδηγίας 97/33/ΕΚ σε συνδυασμό με τα παραρτήματα Ι και ΙΙΙ της εν λόγω οδηγίας, και συνεπώς παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις αυτές και από τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

— να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο, και το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και το άρθρο 23 της οδηγίας 97/33/ΕΚ, το Βέλγιο όφειλε να θεσπίσει τις διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί, το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1997, προς την εν λόγω οδηγία. Η Επιτροπή προσάπτει στο Βέλγιο ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5 της οδηγίας, προβλέποντας:

— την επέκταση του πεδίου των δυναμένων να χρηματοδοτηθούν υπηρεσιών στο πλαίσιο της καθολικής υπηρεσίας, ώστε να περιλάβει την παροχή υπηρεσιών με προνομιακή τιμή υπέρ του γραπτού τύπου·

— μέθοδο υπολογισμού των εισφορών των επιχειρηματιών στη χρηματοδότηση του καθαρού κόστους της καθολικής υπηρεσίας, η οποία είναι ατελής και δεν αντανακλά τις υποχρεώσεις διαφάνειας που προβλέπονται στο άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 97/33/ΕΚ: η απόφαση που πρόκειται να προσδιορίσει λεπτομερώς τη μέθοδο υπολογισμού του καθαρού κόστους της καθολικής υπηρεσίας και τη μέθοδο υπολογισμού της βάσης των εισφορών των επιχειρηματιών στη χρηματοδότησή του εξακολουθεί να μην έχει θεσπιστεί και δημοσιευθεί· εν πάση περιπτώσει, δεν έχει κοινοποιηθεί στην Επιτροπή·

— εσφαλμένη μέθοδο υπολογισμού του καθαρού κόστους της καθολικής υπηρεσίας: η μέθοδος αυτή δεν λαμβάνει, μεταξύ άλλων, υπόψη τα «αύλα οφέλη» που συνδέονται με την παροχή της καθολικής υπηρεσίας (αποκλίνοντας έτσι από το άρθρο 5, παράγραφος 4, της οδηγίας 97/33/ΕΚ) και δεν λαμβάνει υπόψη το σύνολο των λογιστικών αρχών που εκτίθενται στο παράρτημα ΙΙΙ της οδηγίας 97/33/ΕΚ: έννοια του δυναμένου να αποφευχθεί καθαρού κόστους, εκτίμηση των προβλεπομένων και όχι ιστορικών εσόδων και κόστους, εκτίμηση των αμέσων και εμμέσων εσόδων που είναι σύμφυτα με την παροχή εκάστης των υπηρεσιών που χρηματοδοτούνται στο πλαίσιο της καθολικής υπηρεσίας.

---

[1] ΕΕ L 199 της 26.7.1997, σ. 32.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Lapin lääninoikeus με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση που αφορά τον Sulo David Rundgren

(Υπόθεση C-389/99)

(2000/C 6/26)

Με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 11 Οκτωβρίου 1999, το Lapin lääninoikeus (Φινλανδία), στο πλαίσιο της διαφοράς που αφορά τον Sulo David Rundgren, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1) Έχουν εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση η Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 [1] περί κοινωνικής ασφαλίσεως ή ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 [2] περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων εντός της Κοινότητας) αν και ο Sulo David Rundgren (προσφεύγων) έχει μεταναστεύσει από τη Σουηδία στη Φινλανδία ήδη από τις 29.9.1989, ήτοι προ της ενάρξεως της ισχύος στη Φινλανδία της Συμφωνίας περί του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου;

2) Εφόσον η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι καταφατική, πρέπει να ερμηνευθεί η χρησιμοποιούμενη στο άρθρο 28α του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71περί κοινωνικής ασφαλίσεως έκφραση «δεν οφείλεται σύνταξη» υπό την έννοια ότι πληρούται η σχετική για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής προϋπόθεση:

   α) όταν ο Rundgren δεν δικαιούται βασική σύνταξη ή

   β) όταν ο Rundgren δεν δικαιούται να λάβει σύνταξη εξαρτώμενη από την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας ή

   γ) πληρούται η ως άνω προϋπόθεση μόνον εφόσον συντρέχουν σωρευτικά και οι δύο ως άνω περιστάσεις που παρατίθενται στα στοιχεία α) και β);

   Πρέπει να ερμηνευθεί η προαναφερθείσα έκφραση επιπλέον υπό την έννοια ότι ως οφειλή συντάξεως νοείται, στην υπό κρίση υπόθεση, το καταρχήν δικαίωμα του Rundgren να λάβει σύνταξη εντός της Φινλανδίας, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ατομική του κατάσταση, όπως είναι η επίπτωση που έχει το γεγονός ότι αυτός εισπράττει σύνταξη και πρόσοδο από σουηδικό φορέα επί της δυνατότητάς του να λάβει σύνταξη στη Φινλανδία, ή σημαίνει η έκφραση αυτή ότι πρέπει να εξετάζονται οι συγκεκριμένες περιστάσεις, οπότε θα πρέπει να ληφθεί υπόψη το αποτέλεσμα που έχει η καταβολή από σουηδικό φορέα συντάξεως όσον αφορά τη δυνατότητά του να λάβει σύνταξη στη φινλανδία;

3) Εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων περί εισφορών ή ισοδυνάμων παρακρατήσεων που προβλέπονται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, περί κοινωνικής ασφαλίσεως, οι εισφορές που οφείλονται προκειμένου να παρέχεται στους ενδιαφερομένους ασφάλιση ασθενείας και μητρότητας (στη Φινλανδία πρόκειται για τις εισφορές ασφαλίσεως ασθενείας), καθώς και οι εισφορές που οφείλονται προκειμένου να παρέχεται στους ενδιαφερομένους ασφάλιση γήρατος, ανικανότητας προς εργασία και ανεργίας (στη Φινλανδία πρόκειται για τις εισφορές βασικής συντάξεως); Αν η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι αρνητική, είναι δυνατή η απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής των ως άνω εισφορών δυνάμει του εν λόγω κανονισμού ή κάποιας άλλης διατάξεως, ενόψει ιδίως του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού, όπως αυτό προκύπτει από το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία β', γ' και ζ';

4) Όσον αφορά τη ερμηνεία των άρθρων 28α και 33, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) περί κοινωνικής ασφαλίσεως, τι επίπτωση έχει το γεγονός ότι η Φινλανδία και η Σουηδία, μαζί με τα άλλα σκανδιναβικά κράτη, έχουν παραιτηθεί αμοιβαίως, μεταξύ άλλων, από το δικαίωμα να ζητούν την επιστροφή όλων των εξόδων που προκύπτουν από κοινωνικές παροχές, σύμφωνα με το άρθρο 36, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος κανονισμού και με το άρθρο 23 της ισχύουσας μεταξύ των σκανδιναβικών κρατών Συμφωνίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως;

5) Αν βάσει των άρθρων 28α και 33, παράγραφος 2, του αναφερθέντος στην προηγούμενη παράγραφο κανονισμού είναι δυνατή η επιβολή στον Rundgren της υποχρεώσεως καταβολής εισφορών βασικής συντάξεως και εισφορών ασφαλίσεως ασθενείας στη Φινλανδία, μπορεί ωστόσο ο Rundgren να ζητήσει να απαλλαγεί αναδρομικά από την εφαρμογή της φινλανδικής νομοθεσίας σύμφωνα με το άρθρο 17α του κανονισμού ή έπρεπε το αίτημά του να υποβληθεί πριν από τον κατά τη φινλανδική νομοθεσία προσδιορισμό των οφειλομένων ποσών; Στην τελευταία αυτή περίπτωση, τι σημασία έχει το γεγονός ότι ο Rundgren πιθανώς δεν εγνώριζε την ύπαρξη της δυνατότητας την οποία προβλέπει το άρθρο 17α του κανονισμού;

6) Πρέπει να ερμηνευθούν το άρθρο 39 ΕΚ (παλαιό άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ) και, ιδίως, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων εντός της Κοινότητας, υπό την έννοια ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το φινλανδικό κράτος δεν δικαιούται να υποχρεώνει τον Rundgren σε καταβολή εισφορών βασικής συντάξεως και ασφαλίσεως ασθενείας δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας του;

7) Έχουν το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 ή το άρθρο 12 της Συνθήκης ΕΚ (παλαιό άρθρο 6) την έννοια ότι ο Rundgren υφίσταται δυσμενείς διακρίσεις στην υπό κρίση υπόθεση;

8) Μπορεί ο Rundgren να επικαλείται απευθείας τη Συνθήκης περί ιδρύσεως της Κοινότητας ή άλλη κοινοτική ρύθμιση για τον λόγο ότι υποχρεώνεται ενδεχομένως σε καταβολή εισφορών φορολογικού χαρακτήρα στηριζομένων στην ίδια αιτία τόσο σε φινλανδικό όσο και σε σουηδικό ασφαλιστικό φορέα, ως αποτέλεσμα της εφαρμογής διαφορετικών μεθόδων χρηματοδοτήσεως της κοινωνικής ασφαλίσεως;

---

[1] Της 14ης Ιουνίου 1971,περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

[2] Της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección: Tercera, με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1999, εκδοθείσα στην υπόθεση μεταξύ Canal Satélite Digital, S.L. και Administración General del Estado, με παρεμβαίνουσα την DTS Distribuidora de Televisión Digital, S.A.

(Υπόθεση C-390/99)

(2000/C 6/27)

Με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Οκτωβρίου 1999, το Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección: Tercera, ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Canal Satélite Digital, S.L. και Administración General del Estado, με παρεμβαίνουσα την DTS Distribuidora de Televisión Digital, S.A., την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως. Το Tribunal Supremo ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί των εξής προδικαστικών ερωτημάτων:

1) Συμβιβάζεται προς το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό προς τα οριζόμενα στα άρθρα 1 έως 5 της οδηγίας 95/47/ΕΚ [1] του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, σχετικά με τη χρήση προτύπων για τη μετάδοση τηλεοπτικού σήματος (ΕΕ L 281, σ. 51), εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιβάλλει στους φορείς παροχής υπηρεσιών προσβάσεως υπό όρους, ως αναγκαία προϋπόθεση για την εμπορία συσκευών, εξοπλισμών, αποκωδικοποιητών ή συστημάτων για την ψηφιακή εκπομπή και λήψη τηλεοπτικών σημάτων μέσω δορυφόρου — περιλαμβανομένων και εκείνων που κατασκευάζονται και διατίθενται νομίμως στο εμπόριο στα άλλα κράτη μέλη — τις ακόλουθες απαιτήσεις σωρευτικώς:
   — την καταχώριση των φορέων, καθώς και των συσκευών, εξοπλισμών, αποκωδικοποιητών ή συστημάτων, σε ένα υποχρεωτικό επίσημο μητρώο, για την οποία καταχώριση δεν αρκεί μόνον η υπεύθυνη δήλωση, την οποία υποβάλλει ο οικείος φορέας, ότι πληρούνται οι τεχνικές προδιαγραφές, αλλά απαιτείται και προηγούμενη απόφαση ή γνωμοδότηση τεχνικού περιεχομένου, την οποία διατυπώνουν οι εθνικές αρχές, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις, τεχνικές και άλλου είδους, τις οποίες προβλέπει η εθνική κανονιστική ρύθμιση·
   — τη λήψη, μετά την περάτωση της προαναφερθείσας διαδικασίας καταχωρίσεως στο μητρώο, της αντίστοιχης προηγούμενης διοικητικής «εγκρίσεως» με την οποία πιστοποιείται ότι πληρούνται οι εν λόγω προϋποθέσεις, τεχνικές και άλλου είδους, που προβλέπει η εθνική κανονιστική ρύθμιση;
2) Συμβιβάζεται προς το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό με τα οριζόμενα στα άρθρα 1 έως 5 της παρατεθείσας οδηγίας 95/47/ΕΚ, εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία επιβάλλει στους φορείς παροχής υπηρεσιών προσβάσεως υπό όρους τις προηγουμένως εκτεθείσες διοικητικές απαιτήσεις;
3) Πρέπει να θεωρείται ότι συνιστά «τεχνικό πρότυπο» η εθνική διάταξη η οποία επιβάλλει την εκπλήρωση των εν λόγω απαιτήσεων, με αποτέλεσμα ότι πρέπει να κοινοποιείται στην Επιτροπή, όπως ορίζει η οδηγία 83/189/ΕΟΚ [2] του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1993, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών;

[1] ΕΕ L 281 της 23.11.1995, σ. 51.
[2] ΕΕ L 109 της 26.4.1983, σ. 8.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-396/99)

(2000/C 6/28)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Δημήτρη Τριανταφύλλου και Barry Doherty, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 13 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, επειδή δεν έλαβε, μέσα στην προβλεπόμενη προθεσμία, όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε να συμμορφωθεί προς το άρθρο 2, παράγραφος 1 της Οδηγίας 96/2/ΕΚ [1], όσον αφορά τις κινητές και προσωπικές επικοινωνίες σε συνδυασμό με το άρθρο 3α, παράγραφοι 2 και 3 της Οδηγίας 90/388/ΕΟΚ για τον ανταγωνισμό στις αγορές των τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών, όπως τροποποιήθηκε από την Οδηγία 96/2/ΕΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης και των ανωτέρω οδηγιών.

— Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο δεσμευτικός χαρακτήρας των διατάξεων του τρίτου εδαφίου των άρθρων 249 και 10 ΕΚ (πρώην άρθρα 189 και 5 της Συνθήκης ΕΚ) επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να μεταφέρουν τις οδηγίες στην εσωτερική έννομη τάξη πριν από την εκπνοή της ταχθείσας για το σκοπό αυτό προθεσμίας και να ανακοινώνουν αμέσως τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή.

Μέχρι σήμερα η Ελληνική Δημοκρατία δεν έλαβε τα απαραίτητα μέτρα για την πλήρη εφαρμογή του άρθρου 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 96/2/ΕΚ και του άρθρου 3α, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 90/388/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 96/2/ΕΚ, που έπρεπε να έχουν μεταφερθεί ως την 1η Ιανουαρίου 1998 το αργότερο, παραβαίνοντας έτσι τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης και των οδηγιών αυτών.

[1] ΕΕ L 20, σ. 59.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, Manchester Tribunal Centre, με απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση Yorkshire Co-operatives Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise

(Υπόθεση C-398/99)

(2000/C 6/29)

Με απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Οκτωβρίου 1999, το VAT and Duties Tribunal, Manchester Tribunal Centre, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Yorkshire Co-operatives Ltd Commissioners of Customs and Excise που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

(1) Ποια είναι, κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 11 Α, παράγραφος 1, στοιχείο α' και Γ, παράγραφος 1 της έκτης οδηγίας [1], η βάση επιβολής του φόρου στην περίπτωση παραδόσεως αγαθών από έμπορο λιανικής πωλήσεως όπως η προσφεύγουσα προς τον πελάτη, οσάκις

(α) ο κατασκευαστής των αγαθών τα πώλησε στον έμπορο λιανικής πωλήσεως (ή, καθ' υπόθεση, σε έμπορο χονδρικής πωλήσεως ο οποίος τα πώλησε στον έμπορο λιανικής πωλήσεως),

(β) στο πλαίσιο προωθήσεως των πωλήσεων, ο κατασκευαστής εκδίδει κουπόνι όπου αναγράφεται ότι:

(i) ο κομιστής που προσκομίζει το κουπόνι στον έμπορο λιανικής πωλήσεως μπορεί να αγοράσει τα αγαθά από αυτόν σε τιμή χαμηλότερη της κανονικής τιμής που εφαρμόζει ο έμπορος λιανικής πωλήσεως κατά ένα ποσό (έκπτωση) που προσδιορίζεται ή υπολογίζεται σύμφωνα με το κουπόνι και

(ii) όταν ο έμπορος λιανικής πωλήσεως πωλεί τα προϊόντα σύμφωνα με τα αναγραφόμενα στο κουπόνι και προσκομίσει το κουπόνι στον κατασκευαστή, αυτός του καταβάλλει το ισόποσο της εκπτώσεως,

(γ) ο έμπορος λιανικής πωλήσεως πωλεί τα αγαθά στον πελάτη, ο οποίος δίνει το κουπόνι και καταβάλλει το μειωμένο τίμημα και

(δ) ο έμπορος λιανικής πωλήσεως προσκομίζει το κουπόνι στον κατασκευαστή και λαμβάνει το ισόποσο της εκπτώσεως;

Είναι η βάση επιβολής του φόρου

(i) το χρηματικό ποσό που καταβάλλει ο πελάτης, ή

(ii) το χρηματικό ποσό που καταβάλλει ο πελάτης μαζί με το ισόποσο της εκπτώσεως που καταβάλλει ο κατασκευαστής;

(2) Αν η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι, κατά την έννοια της εκδοχής 1 ανωτέρω, οφείλει ο έμπορος λιανικής πωλήσεως να προσαρμόσει τον οικείο φόρο στις δηλώσεις του περί ΦΠΑ για τις παραδόσεις αγαθών από τον κατασκευαστή (ή ενδεχομένως από τον έμπορο χονδρικής πωλήσεως) προς αυτόν, οσάκις ο κατασκευαστής ή άλλος προμηθευτής δεν έχει χορηγήσει πιστωτικό έγγραφο στον έμπορον λιανικής πωλήσεως για την επιστροφή της εκπτώσεως;

[1] Οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1999 στην υπόθεση Peter Heinrich Thomsen κατά Amt für ländliche Räume Husum, προσεπικληθέντες: 1. Helga Henningsen, 2. Ute Henningsen και 3. Peter Henningsen

(Υπόθεση C-401/99)

(2000/C 6/30)

Με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Οκτωβρίου 1999, το Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Peter Heinrich Thomsen και Amt für ländliche Räume Husum, προσεπικληθέντες: 1. Helga Henningsen, 2. Ute Henningsen και 3. Peter Henningsen, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

α) Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3950/92 [1] του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, την έννοια ότι, σε περίπτωση λήξεως της ισχύος συμβάσεων αγροτικών μισθώσεων, οι διαθέσιμες ποσότητες αναφοράς στις οικείες εκμεταλλεύσεις μπορούν να μεταβιβάζονται εν όλω ή εν μέρει, σύμφωνα με τις διατάξεις που έχουν θεσπίσει ή πρέπει να θεσπίσουν τα κράτη μέλη λαμβάνοντας υπόψη τα νόμιμα συμφέροντα των μερών, μόνον εφόσον οι εκμισθωτές κατά τον χρόνο αποδόσεως του μισθίου είναι παραγωγοί, υπό την έννοια του άρθρου 9, στοιχείο γ', του κανονισμού 3950/92;

β) Σε περίπτωση κατά την οποία στην έννοια του παραγωγού, η οποία χρησιμοποιείται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, πρέπει να δοθεί ευρύτερη ερμηνεία, ερωτάται το εξής: Είναι στις περιπτώσεις αυτές δυνατή η μεταβίβαση ακόμη και όταν οι εκμισθωτές δεν έχουν την πρόθεση να αρχίσουν την εμπορία γαλακτοκομικών προϊόντων, αλλά θέλουν να μεταβιβάσουν τις ποσότητες αναφοράς μαζί με τις υπό εκμετάλλευση εκτάσεις σε τρίτους;

γ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ανωτέρω ερώτημα, ερωτάται το εξής: Πρέπει οι τρίτοι στους οποίους πρόκειται να μεταβιβαστούν οι ποσότητες αναφοράς να είναι οπωσδήποτε παραγωγοί, υπό την έννοια του άρθρου 9, στοιχείο γ', του εν λόγω κανονισμού;

[1] ΕΕ L 405 της 31.12.1992, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-402/99)

(2000/C 6/31)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο, και Olivier Couvert-Castéra, εθνικό δημόσιο υπάλληλο αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη έχοντας θεσπίσει τα μέτρα που ήσαν αναγκαία για την πλήρη και ορθή μεταφορά στο εσωτερικό του δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος [1] παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·

— να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

— Όσον αφορά τη μεταφορά του άρθρου 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ, η Επιτροπή φρονεί ότι η κατάσταση του βελγικού θετικού δικαίου δεν εγγυάται ότι οι αρμόδιες αρχές δεν θα μπορούσαν ποτέ να επικαλεστούν τις εξαιρέσεις που προβλέπονται από τον ομοσπονδιακό νόμο της 11ης Ιουνίου 1994, σχετικά με τη δημοσιότητα των ενεργειών της διοικήσεως, στο άρθρο του 6, παράγραφος 1, στοιχείο 6 (προστασία ομοσπονδιακού οικονομικού συμφέροντος, του νομίσματος ή της δημοσίας πίστεως) και παράγραφος 2, στοιχείο 2 (η θεσπισμένη με τον νόμο υποχρέωση τηρήσεως του απορρήτου), προκειμένου να αρνηθούν την πρόσβαση σε στοιχεία σχετικά με το περιβάλλον.

— Όσον αφορά τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 4, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η βελγική έννομη τάξη δεν διασφαλίζει κατά τρόπο σαφή ότι το όργανο εντός του οποίου ασκείται η σχετική προσφυγή θα ωθηθεί στο να διαπιστώσει αυτομάτως, λόγω της ελλείψεως ρητής αιτιολογίας, τον παράνομο χαρακτήρα της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

---

[1] ΕΕ L 158, της 23.6.1990, σ. 56.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-408/99)

(2000/C 6/32)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Marie Wolfcarius, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, άσκησε στις 25 Οκτωβρίου 1999, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 94/55/ΕΚ [1] του Συμβουλίου, της 21ης Νοεμβρίου 1994, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τις οδικές μεταφορές επικίνδυνων εμπορευμάτων, και προς την οδηγία 96/86/ΕΚ [2] της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1986, για την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο της οδηγίας 94/55/ΕΚ του Συμβουλίου, σχετικά με την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών όσον αφορά την οδική μεταφορά επικίνδυνων εμπορευμάτων, ή εν πάση περιπτώσει παραλείποντας να ενημερώσει την Επιτροπή για τα μέτρα αυτά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες αυτές.

— να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ (πρώην άρθρο 189 της Συνθήκης ΕΚ), σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, επιβάλλει τη υποχρέωση στα κράτη μέλη να τηρούν την προθεσμία προς συμμόρφωση που προβλέπει η οδηγία. Η προθεσμία αυτή έληξε την 1η Ιανουαρίου 1997, χωρίς η Ιρλανδία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί με τις οδηγίες που αναφέρονται στα αιτήματα της Επιτροπής.

---

[1] ΕΕ L 319, της 12.12.1994, σ. 7.
[2] ΕΕ L 335, της 24.12.1996, σ. 43.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Immigration Appeal Tribunal, Λονδίνο, με διάταξη της 28ης Μαΐου 1999, στην υπόθεση Baumbast και R κατά Secretary of State for the Home Department

(Υπόθεση C-413/99)

(2000/C 6/33)

Με διάταξη της 28ης Μαΐου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 28η Οκτωβρίου 1999, το Immigration Appeal Tribunal, Λονδίνο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Baumbast και R, αφενός, και Secretary of State for the Home Department, αφετέρου, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Ερώτημα 1

(α) 'Εχουν τα τέκνα πολίτη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, τα οποία είναι τα ίδια πολίτες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και παρακολουθούν μαθήματα πρωτοβάθμιας εκπαιδεύσεως κατά τη διάρκεια της ασκήσεως από τον πατέρα τους (ή τον γονέα τους) δικαιωμάτων διαμονής υπό την ιδιότητα του εργαζομένου σε άλλο κράτος μέλος του οποίου δεν έχει την ιθαγένεια (το κράτος υποδοχής), το δικαίωμα να διαμένουν στο κράτος υποδοχής προκειμένου να παρακολουθήσουν μαθήματα γενικής εκπαιδεύσεως στο κράτος αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 12 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου [1];

(β) Στο μέτρο που η απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα μπορεί να ποικίλλει στις περιπτώσεις κατά τις οποίες:

(i) οι γονείς τους είναι διαζευγμένοι·

(ii) μόνον ο ένας γονέας είναι πολίτης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και ο γονέας αυτός δεν είναι πλέον εργαζόμενος εντός του κράτους υποδοχής·

(iii) τα ίδια τα τέκνα δεν είναι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως·

ποια κριτήρια πρέπει να εφαρμόσουν οι εθνικές αρχές;

Ερώτημα 2

Στην περίπτωση κατά την οποία τα τέκνα έχουν το δικαίωμα διαμονής εντός του κράτους υποδοχής προκειμένου να παρακολουθήσουν μαθήματα γενικής εκπαιδεύσεως σύμφωνα με το άρθρο 12 του κανονισμού 1612/68, πρέπει η υποχρέωση του κράτους υποδοχής «να ενθαρρύνει τις πρωτοβουλίες που επιτρέπουν στα τέκνα αυτά να παρακολουθήσουν τα ανωτέρω μαθήματα με τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις» να ερμηνευθεί ως παρέχουσα στον ασκούντα τη γονική μέριμνα γι' αυτά το δικαίωμα, ανεξαρτήτως του αν είναι πολίτης της Ενώσεως ή όχι, να διαμένει με τα τέκνα αυτά προκειμένου να διευκολύνει την άσκηση του δικαιώματος αυτού παρά το γεγονός ότι:

(i) οι γονείς τους είναι διαζευγμένοι· ή

(ii) ο πατέρας, ο οποίος είναι πολίτης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, δεν είναι πλέον εργαζόμενος εντός του κράτους υποδοχής;

Τα ερωτήματα που αφορούν αποκλειστικά την υπόθεση Baumbast

Ερώτημα 3

(α) Ενόψει των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως Baumbast, απολαύει ο W. Baumbast, ως πολίτης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, δικαιώματος διαμονής με άμεσο αποτέλεσμα εντός άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως σύμφωνα με το άρθρο 18 ΕΚ (πρώην άρθρο 8 Α της Συνθήκης ΕΚ) στην περίπτωση κατά την οποία δεν απολαύει πλέον δικαιωμάτων διαμονής ως εργαζόμενος βάσει του άρθρου 39 ΕΚ (πρώην άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚ) και δεν πληροί τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση δικαιώματος διαμονής εντός του κράτους υποδοχής βάσει άλλης διατάξεως του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως;

(β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, μπορούν επομένως η σύζυγος και τα τέκνα να τύχουν παρεπομένου δικαιώματος διαμονής, απασχολήσεως και λοιπών δικαιωμάτων;

(γ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, στηρίζονται τα ανωτέρω δικαιώματα στα άρθρα 11 και 12 του κανονισμού 1612/68 ή σε κάποια άλλη (και σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως σε ποια) διάταξη του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως;

Ερώτημα 4

(α) Εάν στο προηγούμενο ερώτημα δοθεί δυσμενής για τον πολίτη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως απάντηση, διατηρούν τα μέλη της οικογενείας του προσώπου αυτού τα παρεπόμενα δικαιώματα τα οποία απέκτησαν αρχικώς, ως μέλη της οικογενείας, όταν εγκαταστάθηκαν με εργαζόμενο στο Ηνωμένο Βασίλειο;

(β) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ποιες προϋποθέσεις πρέπει να πληρούνται συναφώς;

---

[1] Κανονισμός (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου της 15ης Οκτωβρίου 1968 περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το High Court of Justice (Αγγλία και Ουαλλία), Chancery Division (Patent Court) με διάταξη της 24ης Ιουνίου 1999 στο πλαίσιο της διαφοράς Zino Davidoff SA κατά A & G Imports Ltd

(Υπόθεση C-414/99)

(2000/C 6/34)

Με διάταξη της 24ης Ιουνίου 1999, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Οκτωβρίου 1999, το High Court of Justice (Αγγλία και Ουαλλία), Chancery Division (Patent Court), στο πλαίσιο της διαφοράς Zino Davidoff SA κατά A & G Imports Ltd, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

Α. Στο μέτρο που αναφέρεται σε προϊόντα που έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος, πρέπει η οδηγία [1] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι είναι άνευ σημασίας το αν ο δικαιούχος συγκατατέθηκε ρητά ή σιωπηρά ή, ακόμη, άμεσα ή έμμεσα;

Β. Στην περίπτωση που

i) ο δικαιούχος σήματος συγκατατέθηκε ή επέτρεψε τη διάθεση προϊόντων σε τρίτον υπό περιστάσεις υπό τις οποίες τα δικαιώματα του τρίτου για περαιτέρω διάθεση των προϊόντων στο εμπόριο καθορίζονται από το δίκαιο που διέπει τη σύμβαση πωλήσεως δυνάμει της οποίας ο τρίτος αγόρασε τα προϊόντα και

ii) το εν λόγω δίκαιο επιτρέπει στον πωλητή να επιβάλει περιορισμούς στη μεταγενέστερη διάθεση στο εμπόριο ή χρήση των προϊόντων από τον αγοραστή αλλά προβλέπει, επίσης, ότι, ελλείψει επιβολής από τον δικαιούχο του σήματος ή για λογαριασμό των αποτελεσματικών περιορισμών επί του δικαιώματος του αγοραστή για περαιτέρω διάθεση των προϊόντων στο εμπόριο, ο τρίτος αποκτά δικαίωμα διαθέσεως των προϊόντων στο εμπόριο εντός οποιασδήποτε χώρας, συμπεριλαμβανομένης της Κοινότητας,

και εφόσον δεν έχουν επιβληθεί αποτελεσματικοί περιορισμοί κατά το δίκαιο αυτό επί των δικαιωμάτων του τρίτου για διάθεση των προϊόντων στο εμπόριο, έχει η οδηγία την έννοια ότι πρέπει να γίνεται δεκτό ότι ο δικαιούχος του σήματος συγκατατέθηκε στην κτήση, κατ' αυτόν τον τρόπο, του δικαιώματος του τρίτου για διάθεση των προϊόντων στο εμπόριο εντός της Κοινότητας;

Γ. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να κρίνουν εάν, ενόψει όλων των περιστάσεων, επιβλήθηκαν στον τρίτο αποτελεσματικοί περιορισμοί;

Δ. Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας την έννοια ότι στους νόμιμους λόγους για τους οποίους ο δικαιούχος σήματος μπορεί να αντιταχθεί στη μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων του συμπεριλαμβάνεται οποιαδήποτε ενέργεια τρίτου θίγουσα ουσιωδώς την αξία, την αίγλη ή την εικόνα του σήματος ή των προϊόντων για τα οποία αυτό χρησιμοποιείται;

Ε. Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας την έννοια ότι στους νόμιμους λόγους για τους οποίους ο δικαιούχος σήματος μπορεί να αντιταχθεί στη μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων του συμπεριλαμβάνεται η εκ μέρους τρίτων αφαίρεση ή απάλειψη (εν όλω ή εν μέρει) ενδείξεων που έχουν τεθεί επί των προϊόντων, στην περίπτωση που δεν είναι πιθανό να προκαλέσει η εν λόγω αφαίρεση ή απάλειψη σοβαρή ή ουσιώδη ζημία στη φήμη του σήματος ή των προϊόντων που φέρουν το σήμα;

Ζ. Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας την έννοια ότι στους νόμιμους λόγους για τους οποίους ο δικαιούχος σήματος μπορεί να αντιταχθεί στη μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων του συμπεριλαμβάνεται η εκ μέρους τρίτων αφαίρεση ή απάλειψη (εν όλω ή εν μέρει) κωδικών αριθμών παρτίδας που αναγράφονται επί των προϊόντων, εφόσον η εν λόγω αφαίρεση ή απάλειψη έχει ως αποτέλεσμα

i) την παράβαση οποιασδήποτε διατάξεως του ποινικού δικαίου κράτους μέλους (πλην των διατάξεων περί σημάτων) ή

ii) την παράβαση των διατάξεων της οδηγίας 76/768/ΕΟΚ [2];

---

[1] Πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ L 40, της 11ης Φεβρουαρίου 1989, σ. 1).

[2] Οδηγία 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στα καλλυντικά προϊόντα (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 145).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, που ασκήθηκε στις 29 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση C-424/99)

(2000/C 6/35)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Josef Christian Schieferer, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 29 Οκτωβρίου 1999 προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Αυστρίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, μη θεσπίζοντας και μη κοινοποιώντας στην Επιτροπή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 89/105/ΕΟΚ [1] του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τη διαφάνεια των μέτρων που ρυθμίζουν τον καθορισμό των τιμών των φαρμάκων για ανθρώπινη χρήση και την κάλυψη του κόστους τους στα πλαίσια των εθνικών ασφαλιστικών συστημάτων υγείας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·

2. να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Αυστριακής Κυβερνήσεως, η Επιτροπή φρονεί ότι ο οργανισμός που είναι επιφορτισμένος με τη διαχείριση του αυστριακού συστήματος υγείας [Hauptverband der Sozialversicherungsträger (ένωση των φορέων κοινωνικής ασφαλίσεως)] πρέπει να θεωρείται ως δημόσια αρχή, υπό την έννοια της οδηγίας 89/105/ΕΟΚ, και ότι ο κατάλογος φαρμάκων που κατήρτισε ο εν λόγω οργανισμός, σύμφωνα με το άρθρο 31, παράγραφος 3, σημείο 12, σε συνδυασμό με το άρθρο 133, παράγραφος 2, του Allgemeinen Sozialversicherungsgesetz (γενικού νόμου περί κοινωνικής ασφαλίσεως, στο εξής: ASVG),

συνιστά θετικό κατάλογο φαρμάκων, υπό την έννοια του άρθρου 6 της οδηγίας. Για την επιστροφή της τιμής ενός φαρμάκου που δεν περιλαμβάνεται στον προαναφερθέντα κατάλογο απαιτείται, κατά το άρθρο 31, παράγραφος 3, σημείο 12, του ASVG, η έγκριση προϊσταμένου ή ελεγκτή ιατρού. Τα κριτήρια που θεσπίζει ο νόμος για τη χορήγηση της εγκρίσεως αυτής (καταλληλότητα, αναγκαιότητα) είναι *τόσο αόριστα* που να μη μπορεί να διαπιστωθεί, βάσει του νόμου και μόνον, ποιό είναι το καθεστώς ενός φαρμάκου όσον αφορά την επιστροφή της τιμής του.

Ο αυστριακός νομοθέτης παρέλειψε να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα μεταφοράς της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, καθόσον

— δεν διασφάλισε την τήρηση της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 6 για τη λήψη των αποφάσεων όσον αφορά την εγγραφή στον θετικό κατάλογο·

— δεν προέβλεψε αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα κατά των απορριπτικών αποφάσεων·

— δεν διασφάλισε την τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως των απορριπτικών αποφάσεων.

---

(1) ΕΕ 1989 L 40, της 11.2.1989, σ. 8.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 28ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση T-210/95, European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως [1]

(Δασμοί αντιντάμπινγκ — Εξάλειψη της ζημίας — Ενδεικτική τιμή — Περιθώριο κέρδους επί του κόστους παραγωγής)

(2000/C 6/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-210/95, European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA), με έδρα τη Ζυρίχη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τους Dominique Voillemot και Olivier Prost, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Catherine de Salins, Gautier Mignot, και, κατά την προφορική διαδικασία, Sujiro Seam), κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: αρχικώς, Yves Cretien και Antonio Tanca, και, στη συνέχεια, Tanca, Hans-Jürgen Rabe και Georg Berrisch), υποστηριζόμενο από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Nicolas Khan), με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΚ) 2022/95 του Συμβουλίου, της 16ης Αυγούστου 1995, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές νιτρικού αμμωνίου καταγωγής Ρωσίας (ΕΕ L 198, σ. 1), το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα), συγκείμενο από τους A. Potocki, Πρόεδρο, K. Lenaerts, C. W. Bellamy, J. Azizi και A. W. H. Meij, δικαστές· γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε, στις 28 Οκτωβρίου 1999, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Απορρίπτει την προσφυγή.*

2) *Η προσφεύγουσα φέρει εκτός από τα δικαστικά της έξοδα και τα έξοδα του Συμβουλίου. Η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.*

[1] ΕΕ C 31 της 3.2.96.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 9ης Νοεμβρίου 1999

στην υπόθεση T-102/98, Χριστίνα Παπαδέα κατά Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως [1]

(Υπάλληλοι — Εσωτερικός διαγωνισμός — Αποκλεισμός από τις προφορικές δοκιμασίες — Εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Αρχή της χρηστής διοικήσεως και καθήκον αρωγής)

(2000/C 6/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-102/98, Χριστίνα Παπαδέα, πρώην έκτακτη υπάλληλος της Επιτροπής των Περιφερειών, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους Georges Vandersanden και Laure Levi, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Société de gestion fiduciaire SARL, 2-4, rue Beck, κατά Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: Jordi Garcia-Petit και Denis Waelbroeck), που είχε ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού C/01/97 περί αποκλεισμού της προσφεύγουσας από την προφορική δοκιμασία του εν λόγω διαγωνισμού, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 9 Νοεμβρίου 1999 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Ακυρώνει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού C/01/97 περί αποκλεισμού της προσφεύγουσας από την προφορική δοκιμασία.*

2) *Καταδικάζει την Επιτροπή των Περιφερειών στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.*

[1] ΕΕ C 278 της 5.9.98.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 15ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση Τ-94/96 (92), Martin Hagleitner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1]

(Εκκαθάριση δικαστικών εξόδων)

(2000/C 6/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση Τ-94/96 (92), Martin Hagleitner, κάτοικος Βιέννης, εκπροσωπούμενος από τον Harald Svoboda, δικηγόρο Βιέννης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Julian Currall και Bertrand Wägenbaur), που είχε ως αντικείμενο αίτηση εκκαθαρίσεως των δικαστικών εξόδων που πρέπει να καταβάλει το καθού όργανο στον αιτούντα κατόπιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Potocki, πρόεδρο, και C. W. Bellamy και A. W. H. Meij, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 15 Οκτωβρίου 1999 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Το συνολικό ποσό των δικαστικών εξόδων που πρέπει να καταβάλει η Επιτροπή στον αιτούντα καθορίζεται σε 9 500 ευρώ, πλέον του τυχόν οφειλομένου ΦΠΑ επί της αμοιβής του δικηγόρου του αιτούντος.

---

(1) ΕΕ C 247 της 24.8.96.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 27ης Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση Τ-106/99, Karl L. Meyer κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1]

(Απαράδεκτο — Πράξη δεκτική προσφυγής — Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Διάκριση μεταξύ πληροφοριακού στοιχείου και εγγράφου)

(2000/C 6/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση Τ-106/99, Karl L. Meyer, κάτοικος Uturoa (νήσος Raiatea, Γαλλική Πολυνησία), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Dominique des Arcis, δικηγόρο Papeete, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Horst Pakowski, Πρεσβευτή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 20-22, avenue Emile Reuter, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Ulrich Wolker και Xavier Lewis), με αντικείμενο, αφενός προσφυγή με την οποία ζητήθηκε η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Μαρτίου 1999 με την οποία απορρίφθηκε αίτηση παροχής πληροφοριακών στοιχείων του προσφεύγοντος-ενάγοντος και, αφετέρου, αγωγή με την οποία ζητήθηκε να διαπιστωθεί η ευθύνη της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) συγκείμενο από τον K. Lenaerts, πρόεδρο, και τους J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 27 Οκτωβρίου 1999 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Παρέλκει η απόφανση επί του τρίτου κεφαλαίου του αιτητικού της προσφυγής-αγωγής, με το οποίο ζητήθηκε να διαταχθεί η Επιτροπή να παράσχει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα το αιτηθέν πληροφοριακό στοιχείο.*

2) *Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη.*

3) *Απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως ως απαράδεκτη.*

2) *Ο προσφεύγων-ενάγων θα φέρει τα έξοδά του, καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.*

---

(1) ΕΕ C 226 της 7.8.1999.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 20ής Οκτωβρίου 1999

στην υπόθεση Τ-154/99, Stadtsportverband Neuss e.V. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [1]

(Προσφυγή ακυρώσεως — Ανάκληση της προσβαλλόμενης πράξεως — Κατάργηση της δίκης)

(2000/C 6/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση Τ-154/99, Stadtsportverband Neuss e.V., με έδρα το Neuss (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Heinz Günther Hüsch, δικηγόρο στο Neuss, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Karen Banks και Klaus Wiedner), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 6ης Απριλίου 1999, διατάσσουσας την επιστροφή χρηματοδοτικής συνδρομής χορηγηθείσας στην προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους V. Tiili (Πρόεδρο), και R. M. Moura Ramos και P. Mengozzi, δικαστές, γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 20 Οκτωβρίου 1999 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1) *Καταργείται η δίκη επί της παρούσας προσφυγής.*

2) *Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.*

---

(1) ΕΕ C 265 της 18.9.99.

Προσφυγή του J. H. Gankema, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Bovanda Oil, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση T-210/99)

(2000/C 6/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο J. H. Gankema, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Bovanda Oil, κάτοικος Veendam (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τον E. Maas, δικηγόρο Groningen, άσκησε στις 20 Σεπτεμβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο: να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C(1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία και να αναγνωρίσει ότι η χορήγηση επιδοτήσεως στην Bovanda Oil ουδόλως είναι αντίθετη προς την κοινοτική ρύθμιση.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Στην προσβαλλόμενη απόφαση ορίζεται μεταξύ άλλων ότι οι Κάτω Χώρες οφείλουν να αναζητήσουν τις επιδοτήσεις που χορηγήθηκαν σε 450 πρατήρια βενζίνης κοντά στα σύνορα με τη Γερμανία, και μεταξύ αυτών στο πρατήριο του προσφεύγοντος, σε αντιστάθμιση μιας αυξήσεως του ειδικού φόρου καταναλώσεως στις Κάτω Χώρες από 1ης Ιουλίου 1997. 'Οσον αφορά ένα μέρος των πρατηρίων αυτών, οι Κάτω Χώρες, κατά την άποψη της Επιτροπής, ουδόλως έδωσαν πληροφορίες, ή έδωσαν ανεπαρκείς πληροφορίες, ως προς τις ιδιοκτησιακές σχέσεις με τους προμηθευτές και τις δεσμεύσεις προς αυτούς, ώστε να μπορέσει να αποκλειστεί η ύπαρξη αισθητού επηρεασμού του εμπορίου ή ανταγωνισμού μεταξύ των κρατών μελών.

Ο προσφεύγων εκμεταλλεύεται με δικό του κίνδυνο και για δικό του λογαριασμό ένα πρατήριο βενζίνης του οποίου είναι κύριος. Ισχυρίζεται ότι δεν συνδέεται με εξουσιοδοτημένο προμηθευτή καυσίμων και ότι ως εκ τούτου η χορηγηθείσα σ' αυτόν επιδότηση εμπίπτει και στον κανόνα de minimis [2]

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.1999, σ. 87.
[2] Ανακοίνωση της Επιτροπής (ΕΕ 1996, C 68, σ. 9).

Προσφυγή της Borrekuil B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση T-211/99)

(2000/C 6/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Borrekuil B.V., με έδρα το Beek (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον Ph.W.A.M. van Roy, δικηγόρο Beek, άσκησε στις 22 Σεπτεμβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία και να ορίσει ότι δεν θα αναζητηθεί η καταβληθείσα ενίσχυση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται στην υπόθεση T-210/99.

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της Autoservice Fermans Exclusive B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση T-215/99)

(2000/C 6/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Autoservice Fermans Exclusive B.V., με έδρα το Amstenrade (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον H.F.A. Bronneberg, δικηγόρο Geleen, άσκησε στις 29 Σεπτεμβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία και να ορίσει ότι δεν θα αναζητηθεί η καταβληθείσα ενίσχυση·

— επικουρικώς, να εκδώσει την απόφαση που θα κρίνει κατά δίκαιη κρίση ότι επιβάλλεται να εκδοθεί·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται στην υπόθεση Τ-210/99.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της Ter Huurne's Handelsmaatschappij B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση Τ-216/99)

(2000/C 6/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Ter Huurne's Handelsmaatschappij B.V., με έδρα το Haaksbergen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον H. C van der Sijs, δικηγόρο Enschede, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γραμματεία του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Kirchberg, άσκησε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται στην υπόθεση Τ-210/99.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της εταιρίας Anton Dürbeck GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση Τ-218/99)

(2000/C 6/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία Anton Dürbeck GmbH, που εδρεύει στη Φραγκφούρτη επί του Μάιν (ΟΔΓ), εκπροσωπουμένη από τον δικηγόρο Gert Meier, Berrenratherstr. 313, Κολωνία, άσκησε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί

1) να κηρυχθεί άκυρη, λόγω παραβάσεως της Συνθήκης, η απόφαση της καθής, της 28ης Ιουλίου 1999, περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας για τη θέσπιση προσωρινών μέτρων υπέρ αυτής στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα της μπανάνας,

2) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας να της χορηγηθούν επιπλέον πιστοποιητικά εισαγωγής 25 000 τόνων μπανανών από τρίτες χώρες, με το αιτιολογικό ότι δεν συνέτρεχε περίπτωση χαλεπότητας και ότι η κατάσταση της προσφεύγουσας έπρεπε να θεωρηθεί ήδη ως εξισορροπημένη και, εξάλλου, μπορούσε να έχει προβλεφθεί.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι συντρέχει παράβαση του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93 [1].

Η χαλεπότητα, η οποία πρέπει να αντιμετωπιστεί, συνίσταται στην έλλειψη δυνατότητας εισαγωγής των μπανανών που αφορά η σύμβαση που συνήψε η προσφεύγουσα με την εδρεύουσα στη Machala του Ισημερινού εταιρία Consultban για την εβδομαδιαία εμπορία 100 000 έως 150 000 κιβωτίων. Επιπλέον, η προσφεύγουσα έχασε πιστοποιητικά για 14 312 τόνους μπανανών, λόγω του ότι με το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98 [2] μετατέθηκε η περίοδος αναφοράς. Η απώλεια αυτή του 75 % των δικαιωμάτων εισαγωγής προξένησε σοβαρές δυσχέρειες στην προσφεύγουσα, η οποία αναγκάστηκε ουσιαστικά να αποχωρήσει από την αγορά. Η ζημία της ανέρχεται σε 3 578 000 γερμανικά μάρκα, δηλαδή στο διπλάσιο του κεφαλαίου της. Η καθής έχει, βάσει του άρθρου 30 του κανονισμού 404/93, την υποχρέωση να αντισταθμίσει τις αρνητικές συνέπειες που είχε για την προσφεύγουσα ο κανονισμός 2362/98.

Κατά την προσφεύγουσα, η άποψη της καθής ότι η σύμβαση της προσφεύγουσας με την Consultban παρατάθηκε κατά επτά έτη, κατόπιν της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2362/98, ενέχει πλάνη.

---

(1) ΕΕ L 47 της 25.2.93, σ. 1.
(2) ΕΕ L 293 της 31.10.98, σ. 33.

Προσφυγή του Joachim Behmer κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999

(Υπόθεση T-220/99)

(2000/C 6/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Joachim Behmer, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier και Véronique Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος στη θέση, βαθμού LA 3, βοηθού προϊσταμένου στο γερμανικό μεταφραστικό τμήμα·

— να ακυρώσει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί διορισμού άλλου προσώπου στη θέση αυτή·

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, υπάλληλος βαθμού LA 4, προσβάλλει την άρνηση της ΑΔΑ να τον διορίσει στη θέση βοηθού προϊσταμένου στο γερμανικό μεταφραστικό τμήμα (σταδιοδρομία LA 3).

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, προβάλλει:

— παράβαση των άρθρων 7, 29 και 45 του ΚΥΚ·

— παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης·

— παραβίαση της αρχής της εξελίξεως της σταδιοδρομίας·

Ο προσφεύγων επικαλείται επίσης την ύπαρξη εν προκειμένω προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως καθώς και τη μη τήρηση από το καθού της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Προσφυγή-αγωγή του Luc Dejaiffe κατά του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς που ασκήθηκε στις 6 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-223/99)

(2000/C 6/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Luc Dejaiffe, κάτοικος Nivelles (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Société de Gestion Fiduciaire SARL, 2-4, rue Beck, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή-αγωγή κατά του Γραφείου Εναρμόνισης της Εσωτερικής Αγοράς.

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ του Γραφείου της 21ης Δεκεμβρίου 1998 για τη μονομερή καταγγελία της συμβάσεως περί προσλήψεως του προσφεύγοντος·

— να επιδικάσει στον προσφεύγοντα, ως αποζημίωση για την υλική ζημία και ως ικανοποίηση για την ηθική βλάβη, αντιστοίχως ποσό ύψους 10 000 ευρώ, υπολογιζόμενο *ex aequo et bono*, και ανάλογο ποσό για τη βλάβη που υπέστη στην εξέλιξη της σταδιοδρομίας του, από τη μείωση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων και των επιδομάτων του·

— να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά της αποφάσεως που έλαβε ο πρόεδρος του καθού οργανισμού στις 21 Δεκεμβρίου 1998, που περιέχει την πρόωρη καταγγελία της συμβάσεως περί προσλήψεως του προσφεύγοντος, δυνάμει του άρθρου 5, στοιχείο β', της εν λόγω συμβάσεως και των διατάξεων του άρθρου 47, παράγραφος 1, στοιχείο β', του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΛΠ) από τις 15 Φεβρουαρίου 1999.

Σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που εκθέτει ο προσφεύγων, η εν λόγω καταγγελία ήταν η αντίδραση της ΑΔΑ στον τρόπο με τον οποίο, κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως μιας ομάδας εργασίας, αμφισβήτησε έντονα την πρόωρη εφαρμογή ενός λογισμικού επισημαίνοντας ορισμένες τεχνικές αδυναμίες οι οποίες, κατά τη γνώμη του, έβλαπταν τη σωστή οικονομική εκτέλεση προτείνοντας ταυτόχρονα τεχνικές βελτιώσεις.

Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής του, προβάλλει την παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ και την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, την ύπαρξη εν προκειμένω προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως, τον καταχρηστικό χαρακτήρα της απολύσεως, την προσβολή της ελευθερίας εκφράσεως και την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και τη μη τήρηση της πειθαρχικής διαδικασίας (παράβαση του άρθρου 50α του ΚΛΠ).

Προσφυγή της European Council of Transport Users ASBL κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-224/99)

(2000/C 6/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η European Council of Transport Users ASBL, εκπροσωπούμενη από τον Marc Clough QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του Aloyse May, 31 Grand Rue, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Οκτωβρίου 1999 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας,

— να διατάξει όποια μέτρα κρίνει αναγκαία για τη διεξαγωγή αποδείξεων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή αφορά την απόφαση της Επιτροπής να μην εγείρει σοβαρές αμφιβολίες δυνάμει του άρθρου 12, παράγραφος 3, του κανονισμού 1017/68 σε σχέση με τις διατάξεις της αναθεωρημένης Trans-Atlantic Conference Agreement (TACA) που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1017/68. Συνεπεία της πράξεως αυτής, ο κανόνας της μη παροχής μεταφορικών υπηρεσιών κάτω του κόστους του άρθρου 10 και των συναφών διατάξεων της TACA, όπως αναθεωρήθηκε, απολαύει ατομικής απαλλαγής για τρία χρόνια μέχρι τις 5 Μαΐου 2002. Η απαλλαγή δίνει στις γραμμές της TACA τη δυνατότητα να συμφωνούν ότι δεν θα μεταπωλούν τις εσωτερικές μεταφορικές υπηρεσίες που αγοράζουν στην Ευρώπη κάτω του κόστους αγοράς των.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι η βαλλόμενη πράξη δεν πληροί καμία από τις προϋποθέσεις για ατομική απαλλαγή που προβλέπονται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1017/68 και αντιστοίχως στο άρθρο 81, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ. Συγκεκριμένα, η απόφαση της Επιτροπής είναι αντίθετη προς προηγούμενες αποφάσεις και προτάσεις της εκθέσεως της Multi-modal Group του 1997 που υποβλήθηκε στον Επίτροπο Van Miert. Η Επιτροπή θα έπρεπε να καταστήσει σαφές ότι ο καθορισμός τιμών στις εσωτερικές μεταφορές από τη Διάσκεψη των τακτικών γραμμών δεν παρέχει οικονομικά οφέλη (και ειδικότερα, την προβαλλόμενη σταθερότητα των τιμολογίων της διασκέψεως των τακτικών γραμμών για τις θαλάσσιες μεταφορές) και ότι, έστω κι αν υπήρχε τέτοιο όφελος, δεν θα ήταν αναγκαίοι οι περιορισμοί του ανταγωνισμού για την επίτευξή του.

Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι η εν λόγω απαλλαγή δεν μπορεί να πληροί την προϋπόθεση ότι οι μεταφορείς θα πρέπει να απολαύουν δικαίου μεριδίου των προβαλλομένων οικονομικών οφελών, εφόσον η σαφής πρόθεση των αναθεωρημένων διατάξεων της TACA είναι να αυξηθούν οι τιμές για τις μεταφορές και ειδικότερα, για τις θαλάσσιες μεταφορές. Έστω κι αν οι εξαιρεθείσες διατάξεις ήταν αναγκαίες για το προβαλλόμενο όφελος της σταθερότητας, θα είχαν ως συνέπεια την εξάλειψη του πραγματικού ανταγωνισμού βάσει των ναύλων.

Επιπλέον, η έκθεση της Multi-modal Group καθιστά σαφές, κατά την προσφεύγουσα, ότι η Επιτροπή οφείλει να διερευνήσει ορισμένα κρίσιμα ζητήματα και, ειδικότερα να εξασφαλίσει ότι υπάρχουν επαρκείς εγγυήσεις για τους φορτωτές πριν εξετάσει την έγκριση του κανόνα για μεταφορές κάτω του κόστους. Εντούτοις, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη της τα σχετικά αυτά ζητήματα και συνεπώς η συλλογιστική της στην προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να θεωρηθεί πλημμελής.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το καθού όργανο ενήργησε κατά κατάχρηση των εξουσιών του ή πέραν της αρμοδιότητάς του παρέχοντας ουσιαστικά απαλλαγή βάσει του κανονισμού 4056/86 για ένα είδος καθορισμού των τιμών με σκοπό την αύξηση των τιμών στις θαλάσσιες μεταφορές, ενώ οι εσωτερικές μεταφορές έπρεπε να μείνουν έξω από το ρυθμιστικό πεδίο του κανονισμού αυτού.

Τέλος, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έπρεπε να εκδοθεί με τη διαδικασία που εφαρμόζεται στις καταγγελίες που υποβάλλονται βάσει των άρθρων 10 και 11, παράγραφος 3 των κανονισμών 1017/68 και 4056/86.

Προσφυγή-αγωγή των Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-225/99)

(2000/C 6/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co, εκπροσωπούμενες από τους Bernard O'Connor, Solicitor, και Bonifacio García Porras, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του Arsène Kronshagen, 22, rue Marie Adélaïde, άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 8 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες-ενάγουσες (στο εξής: προσφεύγουσες) ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει άκυρο, σύμφωνα με τα άρθρα 230 και 231 ΕΚ, τον κανονισμό (ΕΚ) 1586/99 που καθορίζει τον συντελεστή μειώσεως όσον αφορά τον προσδιορισμό της ποσότητας μπανανών που πρόκειται να χορηγηθούν σε κάθε εμπορικό φορέα για το έτος 1999·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή, σύμφωνα με τα άρθρα 235 και 288 ΕΚ, να καταβάλει αποζημίωση, μετά των σχετικών τόκων, για τη ζημία που υπέστησαν οι προσφεύγουσες λόγω της εσφαλμένης θεσπίσεως του κανονισμού 1586/99·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση προσφυγή-αγωγή αφορά τη εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή των κανόνων που διέπουν τη χορήγηση στις προσφεύγουσες των ετησίων ποσοτήτων, βάσει πιστοποιητικών εισαγωγής, μπανανών στο πλαίσιο των δασμολογικών ποσοστώσεων για τρίτες χώρες, που έχουν θεσπιστεί με το άρθρο 18 του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, όπως αυτός έχει ουσιωδώς τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1637/98 της 20ής Ιουλίου 1998. Αιτία της προσφυγής αποτελεί πράγματι η εκ μέρους της Επιτροπής θέσπιση συντελεστή μειώσεως στηριζομένου σε μια προβαλλομένη ως ανακριβή ποσότητα αναφοράς, πράγμα που μειώνει την ποσότητα που καλύπτεται από τα πιστοποιητικά των προσφευγουσών για την περίοδο εμπορίας 1999.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

— Η οριστική ποσότητα αναφοράς για το 1999 είναι ανακριβής. Πράγματι, η Επιτροπή γνώριζε, όταν θέσπισε τον οριστικό συντελεστή μειώσεως για το 1999, ότι οι πράγματι εισαγόμενες ποσότητες μπανανών ή τα χρησιμοποιούμενα πιστοποιητικά ήσαν σαφώς κατώτερα των δηλωθεισών από τους εμπορικούς φορείς ποσοτήτων αναφοράς·

— Το να επιτρέπονται διπλοί λογιστικοί υπολογισμοί και καταχρηστικές δηλώσεις 4 % ή 3 % δεν μπορεί να θεωρηθεί ως περίπτωση ασκήσεως από την Επιτροπή διακριτικής εξουσίας. Η Επιτροπή δεν διαθέτει διακριτική εξουσία. Έχει απλώς το καθήκον να προσδιορίσει τον συντελεστή μειώσεως σύμφωνα με τον νόμο, πράγμα που το εν λόγω πιστωτικό όργανο δεν τήρησε·

— Η Επιτροπή δεν εφάρμοσε ορθώς του κανόνες εφόσον, έχοντας πλήρη γνώση, αποδέχθηκε ένα 4 % ή 3 % καταχρηστικών δηλώσεων ποσοτήτων αναφοράς. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν μπορεί να δικαιολογήσει τα λάθη αυτά ισχυριζόμενη ότι συναντούσε δυσχέρειες όσον αφορά τον προσδιορισμό των ακριβών ποσοτήτων μπανανών που είχαν εισαχθεί. Ο υπολογισμός του συντελεστή μειώσεως το 1999 δεν αφορά πλέον τις ποσότητες διατιθεμένων στο εμπόριο μπανανών κατά τα προηγούμενα της κοινής οργανώσεως της αγοράς μπανανών έτη αλλά στηρίζεται στις πράγματι εισαγόμενες μπανάνες ή στηρίζεται στα πιστοποιητικά εισαγωγής που χρησιμοποιήθηκαν κατά τα έτη 1994, 1995, και 1996.

Προσφυγή της Kvaerner Warnow Werft GmbH κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 11 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-227/99)

(2000/C 6/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Kvaerner Warnow Werft GmbH, Rostock-Warnemünde (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον Dr. Michael Schütte, Bruckhaus Westrick Helle Löber, Βρυξέλλες, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Bonn & Schmitt, 7, Val Ste. Croix, άσκησε στις 11 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο,

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 8.7.1999,

   επικουρικώς: να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής καθόσον η Επιτροπή έλαβε εσφαλμένως ως βάση για τον υπολογισμό της επιστροφής συνολικό ποσό αποδεσμευθείσας ενισχύσεως ύψους 1 249,9 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DEM) (μείον 27 εκατομμύρια ενισχύσεως για το κλείσιμο) αντί του συνολικού ποσού της πράγματι χορηγηθείσας ενισχύσεως για τη λειτουργία,

2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία απευθύνεται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, κρίθηκε ως ασυμβίβαστη με το άρθρο 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ ενίσχυση την οποία οι γερμανικές αρχές χορήγησαν υπέρ της προσφεύγουσας, ύψους 41,5 εκατομμυρίων ευρώ. Η Επιτροπή με σειρά προκαταρκτικών αποφάσεών της έθεσε ως προϋπόθεση εγκρίσεως της ενισχύσεως τον περιορισμό της ετήσιας ναυπηγικής ικανότητας της προσφεύγουσας. Με την απόφασή της καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή της να προβεί σ' αυτόν τον περιορισμό. Συνεπώς, κατά το μέρος που υπερβαίνει την εγκεκριμένη ικανότητα, η ενίσχυση δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

Οι λόγοι που επικαλείται η προσφεύγουσα για την ακύρωση της αποφάσεως είναι οι ακόλουθοι:

Παραβίαση ουσιωδών τύπων

— Κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως η σύσταση της Επιτροπής δεν ήταν η δέουσα, δεδομένου ότι δεν υπήρχε καμία νομική βάση για τη θέση «εν αδεία» του επιτρόπου κ. Bangemann. Εξάλλου, δύο μέλη της Επιτροπής, ο πρόεδρος της κ. Santer και η κα Bonino, είχαν ήδη εκλεγεί μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ιδιότητα που ήταν ασυμβίβαστη με την άσκηση των καθηκόντων του μέλους της Επιτροπής.

— Εξάλλου, η Επιτροπή δεν επικαλείται επαρκή πραγματικά περιστατικά και δεν εκπλήρωσε την απορρέουσα από το άρθρο 253 της Συνθήκης ΕΚ υποχρέωσή της να αιτιολογεί τις αποφάσεις της.

Παραβίαση ουσιαστικών κανόνων δικαίου

— Η Επιτροπή εφάρμοσε τον περιορισμό της παραγωγικής ικανότητας, κατά την έννοια του άρθρου 10α, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 90/684/ΕΟΚ [1] εσφαλμένως και κατά τρόπο αποκλίνοντα από την προηγούμενη πρακτική της, υπό την έννοια του περιορισμού της παραγωγής. Εντούτοις, το νόημα είναι ότι πρέπει να περιοριστούν μόνον οι τεχνικές εγκαταστάσεις ενός ναυπηγείου, ανεξαρτήτως της πραγματικής παραγωγής. Εξάλλου, η απόκλιση από την προηγούμενη πρακτική έχει ως συνέπεια την παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας.

— Επίσης, η Επιτροπή παρανόμως στήριξε την απόφασή της επί ολοκλήρου του ποσού της εγκριθείσας ενισχύσεως, χωρίς να έχει διαπιστώσει το ύψος της πράγματι χορηγηθείσας ενισχύσεως.

---

[1] Οδηγία 90/684/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1990, σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες (ΕΕ L 380, της 31.12.1990, σ. 27), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1992 (ΕΕ L 219, της 4.8.1992, σ. 54).

Προσφυγή της Westdeutsche Landesbank Girozentrale κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση Τ-228/99)

(2000/C 6/51)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Westdeutsche Landesbank Girozentrale, Düsseldorf (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον Frank Montag, Freshfields Deringer, Κολωνία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31 Grand Rue, άσκησε στις 12 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο,

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής K (1999) 2265 endg. της 8ης Ιουλίου 1999, περί κρατικής ενισχύσεως που χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέρ της Westdeutsche Landesbank Girozentrale·

2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή στηρίζεται στους ακόλουθους λόγους:

Μετά την παραίτησή της η Επιτροπή δεν είχε πλέον την αρμοδιότητα να εκδώσει την απόφαση, δεδομένου ότι η αρμοδιότητά της να αποφασίζει είχε περιοριστεί στη διεκπεραίωση των τρεχουσών και επειγουσών υποθέσεων.

Στις 8 Ιουλίου 1999, ημερομηνία συζητήσεως και ψηφίσεως της αποφάσεως, η Επιτροπή δεν είχε τη δέουσα σύσταση, δεδομένου ότι ο πρόεδρος της Επιτροπής κ. Santer και η επίτροπος κα Bonino, μετά την εκλογή τους ως μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν έπρεπε πλέον να λαμβάνουν μέρος στις συνεδριάσεις. Εξάλλου, ο επίτροπος κ. Bangemann είχε τεθεί παρανόμως «εν αδεία» από την Επιτροπή και δεν είχε λάβει μέρος στη συνεδρίαση.

Η Επιτροπή προσέβαλε το δικαίωμα της προσφεύγουσας για ακρόαση, κατά τον νόμο, καθόσον δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να διατυπώσει τη γνώμη της αναφορικά με την κρίσιμη για την αιτιολόγηση της αποφάσεως γνωμοδότηση του συμβούλου της Επιτροπής first consulting limited, London (στο εξής: first consulting), ούτε επί της γνωμοδοτήσεως της Bundesverband deutscher Banken (στο εξής: BdB).

Η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει δυνάμει του άρθρου 253 της Συνθήκης ΕΚ, διότι ούτε δημοσιοποίησε τον τρόπο υπολογισμού του ποσοστού αποδόσεως που η ίδια καθόρισε για τα περιουσιακά στοιχεία της Wohnungsbauförderungsanstalt Westfalen (στο εξής: Wfa), ούτε απέδειξε ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ.

Η απόφαση αντιβαίνει προς το άρθρο 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, διότι επεκτείνει κατά τρόπον ανεπίτρεπτο το περιεχόμενο της έννοιας της ενισχύσεως, καθόσον εφαρμόζει χωρίς καμιά διαφοροποίηση στην περίπτωση της προσφεύγουσας, η οποία αποτελεί αποδοτική επιχείρηση, την αρχή του εισφέροντος κεφάλαια κατά τους κανόνες της οικονομίας της αγοράς, η οποία αναπτύχθηκε στο πλαίσιο των επιχειρήσεων που είχαν ανάγκη εξυγιάνσεως. Με την απόφασή της η Επιτροπή απαιτεί για πρώτη φορά να έχει η επιχείρηση απόδοση τουλάχιστον ίση προς τον μέσο όρο αποδόσεως του αντίστοιχου κλάδου, αντί μιας εύλογης αποδόσεως.

Η Επιτροπή, αντιφάσκουσα προς την προγενέστερη πρακτική της και τη νομολογία του Δικαστηρίου, παραβλέπει ότι και οι ιδιώτες επενδυτές δεν προσανατολίζονται αποκλειστικώς στην εξασφάλιση αποδόσεων. Η απαίτηση της Επιτροπής για απόδοση τουλάχιστον ίση προς τον μέσον όρο συνιστά δυσμενή διάκριση εις βάρος των δημοσίων επιχειρήσεων και προσβάλλει το δικαίωμα της ιδιοκτησίας που εγγυάται το άρθρο 295 της Συνθήκης ΕΚ.

Η Επιτροπή εσφαλμένως χρησιμοποιεί την — εκ μέρους της παρανοηθείσα — αρχή του εισφέροντος κεφάλαια ο οποίος ενεργεί κατά τους κανόνες της οικονομίας της αγοράς, καταλήγουσα σε εξωπραγματικά ποσοστά αποδόσεως ως προς τα περιουσιακά στοιχεία της Wfa.

Εσφαλμένως η Επιτροπή λαμβάνει ως δεδομένο ότι ο βαθμός επικινδυνότητας των περιουσιακών στοιχείων της Wfa ισοδυναμεί, από οικονομικής απόψεως, με αρχικώς καταβληθέν κεφάλαιο.

Η Επιτροπή στηρίζει αποκλειστικώς το ύψος του ποσοστού αποδόσεως που η ίδια θεωρεί ως σύνηθες στην αγορά, όσον αφορά το τμήμα των περιουσιακών στοιχείων της Wfa που μπορεί η προσφεύγουσα να αξιοποιήσει οικονομικώς, στο ότι στην απόφασή της Credit-Lyonnais του έτους 1995 έλαβε ως βάση απόδοση 12 % μετά την αφαίρεση φόρων. Η απόφαση όμως Credit-Lyonnais δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην παρούσα υπόθεση, διότι η Credit-Lyonnais συνιστούσε επιχείρηση χρήζουσα εξυγιάνσεως.

Η Επιτροπή συγχέει την απόδοση των ιδίων κεφαλαίων από της σκοπιάς της επιχειρήσεως με την απόδοση των επενδύσεων από της σκοπιάς του εισφέροντος το κεφάλαιο και εσφαλμένως εκλαμβάνει τις προσδοκίες αποδόσεως ως καθαρή απόδοση.

Η λαμβανόμενη ως βάση, εκ μέρους της Επιτροπής, απόδοση 12 % μετά τους φόρους για επενδύσεις αρχικού κεφαλαίου δεν ευσταθεί. Η Επιτροπή συγχέει αποδόσεις προ φόρων και κατόπιν καταβολής φόρων.

Η εκχώρηση της Wfa στην WestLB δεν παρουσιάζει καμία ιδιαιτερότητα που να δικαιολογεί προσαύξηση κατά 1,5 % του ποσοστού 12 % κατόπιν φόρων.

Αβασίμως η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα πρέπει να καταβάλει αποζημίωση και για το τμήμα εκείνο των περιουσιακών στοιχείων της Wfa που δεν είναι χρησιμοποιήσιμο.

Τέλος, αδικαιολογήτως η Επιτροπή δεν λαμβάνει υπόψη της, κατά τον υπολογισμό του ύψους της καταβλητέας αποζημιώσεως, τις συνέπειες στον τομέα των συνεργειών που προέκυψαν από τη συγχώνευση των δύο αυτών πιστωτικών ιδρυμάτων.

Προσφυγή του Hans Mc Auley κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-230/99)

(2000/C 6/52)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Hans Mc Auley, κάτοικος Wezembeek-Oppem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier και Véronique Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Οκτωβρίου 1999 προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τις αποφάσεις του Συμβουλίου περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση, βαθμού L/A 3, προϊσταμένου του αγγλικού μεταφραστικού τμήματος και γλωσσικού συμβούλου του τμήματος αυτού·

— να ακυρώσει τις αποφάσεις διορισμού δύο άλλων προσώπων στη θέση προϊσταμένου του αγγλικού μεταφραστικού τμήματος και γλωσσικού συμβούλου·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά της αρνήσεως της ΑΔΑ να δεχθεί την υποψηφιότητά του για δύο θέσεις L/A 3.

Προς στήριξη των ισχυρισμών του, επικαλείται:

— Παράβαση των άρθρων 29 και 45 του ΚΥΚ·

— Παραβίαση της διαδικασίας προαγωγής

— Παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της εξέλιξης της σταδιοδρομίας.

Τέλος, ο προσφεύγων προβάλλει εν προκειμένω κατάχρηση εξουσίας.

Προσφυγή του Colin Joynson κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-231/99)

(2000/C 6/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο Colin Joynson, εκπροσωπούμενος από τους Becket Bedford, του Middle Temple, και Ferdinand Kelly, Solicitors, 21 Bennetts Hill, Birmingham, B2 5QP, Ηνωμένο Βασίλειο, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 12 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 16ης Ιουνίου 1999, στην υπόθεση IV/36.081/F3 — Bass·

— να αποφανθεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται, βάσει του άρθρου 233 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας να θεσπίσει τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη συμμόρφωσή της προς την εκδοθησόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, στις 3 Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή γνωστοποίησε [1], σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17/62, την πρόθεσή της να λάβει ευνοϊκή θέση σχετικά με ορισμένες συμφωνίες που της είχαν κοινοποιηθεί από την Bass, παρέχοντας, αναδρομικώς, απαλλαγή σύμφωνα με το άρθρο 81, παράγραφος 3, ΕΚ. Οι εν λόγω συμφωνίες ήσαν μισθώσεις με τυποποιημένη μορφή, με αντικείμενο υποχρέωση αναλήψεως δεσμεύσεως ως προς την μπύρα όσον αφορά πλήρως εξοπλισμένα και διαθέτοντα σχετική άδεια για επιτόπου κατανάλωση ποτών καταστήματα λιανικής πωλήσεως ποτών στην Αγγλία και την Ουαλία, καθώς και άλλες σχετικές συμφωνίες, ομού μετά των αντιστοίχων για τη Σκωτία συμβάσεων. Πριν λάβει την οριστική επί του θέματος αυτού απόφαση, η Επιτροπή κάλεσε όλους τους ενδιαφερομένους να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους.

Στις 31 Μαρτίου 1999, ο προσφεύγων υπέβαλε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις του μαζί με έκθεση εμπειρογνώμονα. Κατά των παρατηρήσεων αυτών ηγέρθησαν αντιρρήσεις σχετικά με την πρόθεση χορηγήσεως για την Bass απαλλαγής.

Στις 16 Ιουνίου 1999, η Επιτροπή έλαβε απόφαση σχετικά με διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 81 ΕΚ (υπόθεση IV/36.081/F3 — Bass) (η προσβαλλομένη απόφαση) [2]. Με την απόφαση εκείνη, η Επιτροπή, αγνοώντας τις αντιρρήσεις που είχαν διατυπωθεί με τις εν λόγω παρατηρήσεις, παρέσχε στην Bass, αναδρομικώς, απαλλαγή σε σχέση με τις κοινοποιηθείσες συμφωνίες ισχύουσα από την 1η Μαρτίου 1991 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2002.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει ότι, παρέχοντας απαλλαγή όσον αφορά τις κοινοποιηθείσες συμφωνίες, η Επιτροπή:

(α) παρέλειψε να εκτιμήσει ορθώς τα πραγματικά και νομικά περιστατικά από τα οποία αποδεικνύεται ότι οι κοινοποιηθείσες συμφωνίες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 81, παράγραφος 3·

(β) παρέλειψε να αιτιολογήσει την απόφασή της σχετικά με το ότι οι κοινοποιηθείσες συμφωνίες πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 81, παράγραφος 3.

[1] ΕΕ 1999, C 36, σ. 5.
[2] ΕΕ 1999, L 186, σ. 1.

Προσφυγή του ομόσπονδου κράτους Nordrhein-Westfalen κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-233/99)

(2000/C 6/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Το ομόσπονδο κράτος Nordrhein-Westfalen, εκπροσωπούμενο από τον Dr. Michael Schütte, Bruckhaus Westrick Helle Löber, Βερολίνο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Bonn & Schmitt, 7 Val Ste. Croix, άσκησε στις 12 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο,

1. να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής K (1999) 2265 endg. της 8ης Ιουλίου 1999·

2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της αιτήσεως ακυρώσεως είναι η επιδοθείσα στις 4 Αυγούστου 1999 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας με την από 4 Αυγούστου 1999 επιστολή της Επιτροπής SG (99) D/6112 απόφαση της Επιτροπής K (1999) 2265 Endg. της 8ης Ιουλίου 1999, περί κρατικής ενισχύσεως που χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέρ της Westdeutschen Landesbank Gironzentrale (WestLB) (στο εξής: απόφαση).

Η διεπεραιώνουσα απλώς τις τρέχουσες υποθέσεις Επιτροπή ήταν αναρμόδια για τη λήψη της αποφάσεως, διότι αυτή, λόγω της σημασίας της, δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ως τρέχουσα υπόθεση ούτε η μη έκδοσή της θα μπορούσε να παραβλάψει τα συμφέροντα της Κοινότητας ή επιμέρους προσώπων.

Η Επιτροπή, λόγω του «τελούντος εν αδεία» αρμόδιου επιτρόπου κ. Bangemann, δεν είχε τη δέουσα σύνθεση.

Η Επιτροπή δεν έθεσε στη διάθεση του προσφεύγοντος σημαντικά για την υπεράσπισή του έγγραφα, ιδίως μια μελέτη της εταιρίας μελετών First Consulting, περιορίζουσα έτσι τις δυνατότητες άμυνας του προσφεύγοντος.

Η έκθεση των πραγματικών περιστατικών είναι, σε σημαντικά σημεία, ανεπαρκής, και προφανώς ανακριβής, ιδίως όσον αφορά τη διάρθρωση των δραστηριοτήτων των σχετικών με την ανάθεση δημοσίων καθηκόντων στη WestLB. Η WestLB δεν αποτελούσε επιχείρηση χρήζουσα «εξυγιάνσεως», αλλά μία οικονομικώς αποδοτική επιχείρηση. Εκ του λόγου αυτού η Επιτροπή κακώς εφήρμοσε στην περίπτωση της WestLB τα κριτήρια εκτιμήσεως που συνήθως εφαρμόζονται στην περίπτωση συγκεντρώσεως κεφαλαίων επιχειρήσεων οι οποίες αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες.

Εξάλλου, η Επιτροπή παραβίασε την υποχρέωσή της να επεξηγεί κατά τρόπο αντικειμενικό και χωρίς προκατάληψη τα πραγματικά περιστατικά δεδομένου ότι επέδειξε προτίμηση έναντι της BdB σε σχέση με τους άλλους εμπλεκομένους και παρουσίασε τα πραγματικά περιστατικά κατά τρόπο μεροληπτικό. Η απόφαση παραβιάζει την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπει το άρθρο 253 της Συνθήκης ΕΚ. Ένα σημαντικό στοιχείο της αποφάσεως, ο καθορισμός της «εύλογης αποδόσεως», ύψους 12 % μετά τους φόρους, δεν γίνεται αντιληπτό, όπως επίσης δεν γίνονται αντιληπτές οι βάσεις υπολογισμού. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν διακρίνει μεταξύ αποδόσεως ιδίων κεφαλαίων («Return on Equity»· RoE) και της αποδόσεως των επενδύσεων («Return on Investment»· RI) και συγχέει ποσοστά αποδόσεως προ φόρων με ποσοστά αποδόσεως μετά τους φόρους. Η παραπομπή στην απόφαση Credit-Lyonnais ως βάση για το ποσοστό αποδόσεως δεν ικανοποιεί την απαίτηση αιτιολογήσεως. Τέλος, η Επιτροπή δεν εξετάζει στην απόφασή της σημαντικά επιχειρήματα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της σε μια κατ' αρχήν εσφαλμένη άποψη, καθώς για πρώτη φορά έλαβε ως μέτρο συγκρίσεως μια «μέση απόδοση» ως αναμενόμενη ελάχιστη απόδοση της εκ μέρους του Δημοσίου εισφοράς κεφαλαίων σε μια οικονομικώς αποδοτική δημόσια επιχείρηση. Υπερέβη με τον τρόπο αυτό τις αρμοδιότητές της στον τομέα ελέγχου των ενισχύσεων. Το άρθρο 295 της Συνθήκης ΕΚ ενισχύει την επιχειρηματική δραστηριότητα του Δημοσίου και, κατά συνέπεια, περιορίζει την αρμοδιότητα της Επιτροπής όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Η επιχειρηματική δραστηριότητα του Δημοσίου αποκλείει την ύπαρξη «ενισχύσεως από κρατικούς πόρους», κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, στην περίπτωση οικονομικώς αποδοτικής επιχειρήσεως. Διευρύνοντας υπερβολικά την έννοια της ενισχύσεως, η Επιτροπή εσφαλμένως εφαρμόζει το κριτήριο του εισφέροντος κεφάλαιο ο οποίος ενεργεί κατά τα κριτήρια της αγοράς επί εισφοράς κεφαλαίου σε οικονομικώς αποδοτική επιχείρηση. Όταν το Δημόσιο ενεργεί ως επενδυτής διαθέτει ένα ευρύ πεδίο εκτιμήσεως στην περίπτωση εισφοράς κεφαλαίου προς οικονομικώς αποδοτική επιχείρηση.

Αδικαιολογήτως απαιτεί η Επιτροπή να ληφθεί μια μέση απόδοση ως ελάχιστη αναμενόμενη απόδοση εισφερομένων από το Δημόσιο κεφαλαίων. Η Επιτροπή δεν λαμβάνει υπόψη της την ιδιόμορφη διάρθρωση των δραστηριοτήτων της WestLB, καθώς και τον ιδιαίτερο σκοπό και τη νομική μορφή των εταιρικών στοιχείων της Wohnungsbauförderungsanstalt Westfalen (στο εξής: Wfa). Τα περιουσιακά στοιχεία Wfa που αποτέλεσαν την εισφορά στο εταιρικό κεφάλαιο δεν μπορούν να εξομοιωθούν με ελευθέρως επενδύσιμο κεφάλαιο, αλλά υπόκεινται στην υποχρέωση επιδιώξεως του σκοπού της ενισχύσεως της εκ μέρους του Δημοσίου κατασκευής κατοικιών με σκοπό το κοινό όφελος και όχι την επιδίωξη κέρδους. Με την ενσωμάτωση της Wfa στη WestLB επιτεύχθησαν σημαντικές συνέργειες.

Προσφυγή της εταιρίας P.C.P. van Oppen-Veger, η οποία ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Service station v/h J.P. Veger, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-238/99)

(2000/C 6/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία P.C.P. van Oppen-Veger, η οποία ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Service station v/h J.P. Veger, με έδρα το Maria Hoop (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον P.J.M. Brouwers, δικηγόρο Meerssen, άσκησε στις 15 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να ακυρώσει εν όλω ή τουλάχιστον εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·

β) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-210/99.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή του J. J. L. Alofs, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Auto Service Center Alofs, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-239/99)

(2000/C 6/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Ο J. J. L. Alofs, ο οποίος ασκεί εμπορία υπό την ονομασία Auto Service Center Alofs, κάτοικος Arnhem (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από την S. C. Struycken-Veenhoff, δικηγόρο Nijmegen, άσκησε στις 18 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να ακυρώσει τα άρθρα 2 και 3 της αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-210/99.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή-αγωγή του Antonio Pernice κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-241/99)

(2000/C 6/57)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Antonio Pernice, κάτοικος Torre d'Isola (Ιταλία), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier και Véronique Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Société de Gestion Fiduciaire, Immeuble «Um Piquet», 2-4, rue Beck, άσκησε στις 19 Οκτωβρίου 1999, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 22ης Δεκεμβρίου 1998, με την οποία επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα η πειθαρχική κύρωση της χωρίς προειδοποίηση καταγγελίας της συμβάσεώς του εκτάκτου υπαλλήλου, από 1ης Ιανουαρίου 1999,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα το υπολογιζόμενο ex æquo et bono ποσό των 250 000 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων λόγω των διαδοχικών πταισμάτων του οργάνου,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, και ειδικότερα:

α) Παράβαση του άρθρου 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, καθόσον η αρμόδια αρχή για τη σύναψη των συμβάσεως (ΑΑΣΣ) δεν τήρησε την προθεσμία που ορίζει η διάταξη αυτή, χωρίς να δώσει καμία εξήγηση για να δικαιολογήσει την υπέρβαση αυτή.

β) Παράβαση των κανόνων της χρηστής διοικήσεως στον τομέα της διοικήσεως του προσωπικού, στον βαθμό που

— το ένα από τα τρία μέλη που κλήθηκαν να ασκήσουν από κοινού κατ' εξουσιοδότηση τις εξουσίες της εξουσιοδοτημένης ΑΑΣΣ μετείχε επίσης στην εξουσιοδοτημένη ΑΑΣΣ που επέβαλε μια πρώτη πειθαρχική κύρωση, η οποία μετέπειτα ανακλήθηκε, και δεν παρείχε συνεπώς τις απαιτούμενες εγγυήσεις αντικειμενικότητας και αμεροληψίας·

— η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε χωρίς η ΑΑΣΣ να έχει λάβει γνώση ούτε των σχολίων του προσφεύγοντος επί του σχεδίου πρακτικών της ακροάσεως, που πραγματοποιήθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, εδάφιο 3, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, ούτε των αμυντικών ισχυρισμών και επιχειρημάτων που αυτός ανέπτυξε τόσον ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου όσον και κατά την προαναφερθείσα ακρόαση.

γ) Παράβαση του άρθρου 2 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, καθώς και του άρθρου 25 του ΚΥΚ, καθόσον οι παραβάσεις που ελήφθησαν υπόψη κατά του προσφεύγοντος βάσει των άρθρων 11, πρώτο εδάφιο, και 12, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν του κοινοποιήθηκαν εμπροθέσμως, πράγμα το οποίο τον εμπόδισε να προβάλει τους αμυντικούς ισχυρισμούς του.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ελαττωματική λόγω προδήλου πλάνης εκτιμήσεως, στον βαθμό που δεν αποδείχθηκε το υποστατό των πραγματικών περιστατικών για τα οποία κατηγορήθηκε ή, τουλάχιστον, ο χαρακτηρισμός τους ήταν προδήλως υπερβολικός λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων. Φρονεί επιπλέον ότι η ΑΑΣΣ παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, επιβάλλοντάς του πειθαρχική κύρωση δυσανάλογη σε σχέση με τον βαθμό βαρύτητας των παραβάσεων που του καταλογίστηκαν, οι οποίες, σύμφωνα με την ομόφωνη γνώμη των μελών του πειθαρχικού συμβουλίου, δικαιολογούν απλώς ελαφρά κύρωση, ήτοι την επίπληξη.

Προσφυγή-αγωγή της Marie-Laurence Buisson κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 19 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-243/99)

(2000/C 6/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Marie-Laurence Buisson, εκπροσωπούμενη από τους Ian S. Forrester, QC του Scots Bar, Elisbethann Wright, Barrister του Inn of Court of Northern Ireland, Fiona M. Murray, Barrister του Middle Temple, και Frederik Lindblom, Biträdande Jurist, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31 Grand rue, BP 144, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Οκτωβρίου 1999, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Ιουλίου 1999 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή της κατά του αποκλεισμού της από τις γραπτές εξετάσεις του Γενικού Διαγωνισμού COM/A/10/98·

— να της επιδικάσει αποζημίωση ίση προς 100 000 βελγικά φράγκα (BEF)·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα προσβάλλει τον παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική της ένσταση κατά του αποκλεισμού της από τη δεύτερη φάση της διαδικασίας επιλογής του Γενικού Διαγωνισμού COM/A/10/98. Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η προσφεύγουσα προβάλλει:

— Προσβολή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της σχετικά με το ότι αυτή θα καλούνταν να συμμετάσχει στις γραπτές εξετάσεις. Αυτή η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στηρίζεται σαφώς στο έγγραφο της Επιτροπής της 30ής Απριλίου 1999. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι το σημείο IV.5 της Προκηρύξεως του Διαγωνισμού προέβλεπε την κατάρτιση πίνακα με τους υποψηφίους οι οποίοι πληρούσαν τους βασικούς όρους για τη συμμετοχή στον διαγωνισμό και είχαν λάβει, κατά τις εξετάσεις προεπιλογής, τόσες μονάδες ώστε να είναι μεταξύ των 200 πρώτων και δεδομένου ότι το σημείο VIII.5 προέβλεπε ότι οι υποψήφιοι αυτοί θα μπορούσαν να συμμετάσχουν στις γραπτές εξετάσεις, το ανωτέρω έγγραφο δεν μπορούσε παρά να ερμηνευθεί ως σημαίνον ότι αυτή είχε καταταγεί μεταξύ των 200 υποψηφίων που τους θα επιτρεπόταν να συμμετάσχουν στις γραπτές εξετάσεις και ότι η Επιτροπή επιθυμούσε να εξακριβώσει αν η αίτησή της πληρούσε τους βασικούς όρους συμμετοχής που προβλέπονταν στο σημείο III της Προκηρύξεως του Διαγωνισμού.

— Παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής της υποχρεώσεώς της σχετικά με τα χρονικά περιθώρια και τον τρόπο διορθώσεως του προβαλλομένου λάθους στο έγγραφο της 30ής Απριλίου 1999.

— Παραβίαση της αρχής της εύρυθμης διοικήσεως λόγω του ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει τα μέτρα που ήσαν αναγκαία προκειμένου να εξασφαλίσει ότι το έγγραφο που, κατά τους ισχυρισμούς της, εστάλη στην προσφεύγουσα στις 5 Μαΐου 1999 έφθασε πράγματι στον επιδιωκόμενο προορισμό του.

Προσφυγή της ομόρρυθμης εταιρίας Autobedrijf Diepenmaat V.O.F. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-248/99)

(2000/C 6/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η ομόρρυθμη εταιρία Autobedrijf Diepenmaat V.O.F., με έδρα το Borne (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον H. W. Kesler, δικηγόρο Enschede, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο K. Manhaeve, rue Charles Martel 56-58, άσκησε στις 18 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·

β) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπόθεση αυτή είναι συναφής με την υπόθεση T-210/99. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια «επιχείρηση» και την έννοια «ενίσχυση», θεωρώντας ότι η ενίσχυση που χορηγήθηκε από τις δημόσιες αρχές και η ενίσχυση που χορηγήθηκε από ιδιωτική επιχείρηση είναι ίδιες μέχρι του σημείου να πρόκειται περί σωρεύσεως υπό την έννοια της ρυθμίσεως de minimis.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της εταιρίας Gebr. Jongste B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-249/99)

(2000/C 6/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Gebr. Jongste B.V., με έδρα το IJssel (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον R. van Gelder, δικηγόρο Voorschoten, άσκησε στις 22 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να ακυρώσει, εν όλω ή τουλάχιστον κατά το μέρος που την αφορά, την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·

β) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-210/99.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της εταιρίας Oliehandel Van den Belt B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-253/99)

(2000/C 6/61)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Oliehandel Van den Belt B.V., με έδρα το Drachten (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον J. F. Verwilligen, δικηγόρο Drachten, άσκησε στις 25 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

β) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·

γ) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπόθεση αυτή είναι συναφής με την υπόθεση T-210/99. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι παραβιάστηκε η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και ότι είναι αδύνατον να κατανοηθεί η αιτιολογία της αποφάσεως, καθότι η προσφεύγουσα μετακύλισε την επιδότηση στους πελάτες της, οι οποίοι έτσι είναι οι πραγματικοί αποδέκτες της επιδοτήσεως αυτής.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της εταιρίας Tankstation Jagt b.v. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 26 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-259/99)

(2000/C 6/62)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Tankstation Jagt b.v., με έδρα το Coevorden (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον J. J. L. M. Johannink, δικηγόρο Coevorden, άσκησε στις 26 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει κατά το μέρος που την αφορά την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ταυτίζονται με τους λόγους ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-210/99.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή του Jean Dehon κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που ασκήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-261/99)

(2000/C 6/63)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Jean Dehon, κάτοικος Hagen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τους Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier και Véronique Peere, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Société de Gestion Fiduciaire SGF, 2-4, rue Beck, άσκησε στις 27 Οκτωβρίου 1999, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για τη θέση, βαθμού LA3, αναπληρωτή προϊσταμένου τμήματος στο τμήμα της γαλλικής μεταφράσεως,

— να ακυρώσει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να διορίσει άλλον υποψήφιο στη θέση αυτή,

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το καθού:

— παρέβη την ανακοίνωση κενής θέσεως και το άρθρο 45 του ΚΥΚ, καθώς και τις αρχές της εξελίξεως της σταδιοδρομίας και της ίσης μεταχειρίσεως, διορίζοντας έναν υποψήφιο ο οποίος δεν είχε όλα τα προσόντα που απαιτούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως·

— υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, θεωρώντας ότι οι δύο υποψήφιοι για την κενή θέση είχαν ισοδύναμα προσόντα·

— παρέβη το άρθρο 25 του ΚΥΚ, μη παρέχοντάς του τα στοιχεία που επιτρέπουν την εξέταση του βασίμου της προσβαλλομένης αποφάσεως και ιδίως του λόγου για τον οποίο δεν διορίστηκε στη θέση, τα καθήκοντα της οποίας είχε ήδη ασκήσει, προς μεγάλη ικανοποίηση των προϊσταμένων του, κατά τις απουσίες του προϊσταμένου του τμήματος.

Προσφυγή της εταιρίας Algemene service- en verkoopmaatschappij Arnhemse Poort B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 29 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-265/99)

(2000/C 6/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Algemene service-en verkoopmaatschappij Arnhemse Poort B.V., με έδρα το Arnhem (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον J.P.A. Greuters, δικηγόρο Arnhem, άσκησε στις 29 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων καυσίμων στα σύνορα με τη Γερμανία, ή τουλάχιστον να ακυρώσει την απόφαση αυτή κατά το μέρος που η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται στην κατηγορία των πρατηρίων των οποίων ιδιοκτήτης είναι ο μεταπωλητής που τα εκμεταλλεύεται με σύστημα διαχειρίσεως των τιμών·

β) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπόθεση αυτή είναι συναφής με την υπόθεση T-210/99. Η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως λόγω του ότι ελήφθησαν υπόψη περιστατικά που δεν έλαβαν χώρα.

---

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.

Προσφυγή της εταιρίας Autobedrijf Chr. Kerres B.V. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1999

(Υπόθεση T-263/99)

(2000/C 6/65)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Autobedrijf Chr. Kerres B.V., με έδρα το Kerkrade (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον W. C. G. J. Sterk, δικηγόρο Heerlen, άσκησε στις 27 Οκτωβρίου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

α) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1999 [C (1999) 2539 τελικό] [1] περί κρατικής ενισχύσεως των Κάτω Χωρών υπέρ 633 ολλανδικών πρατηρίων βενζίνης στα σύνορα με τη Γερμανία·

β) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπόθεση αυτή είναι συναφής με την υπόθεση T-210/99. Η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και της αρχής της αναλογικότητας, καθότι δεν έλαβε επιχορήγηση ανώτερη των 100 000 ECU και οι ανεπαρκείς, κατά την Επιτροπή, πληροφορίες που παρέσχε δεν μπορούν να αποτελέσουν λόγο να συναχθεί το αντίθετο.

[1] ΕΕ L 280 της 30.10.99, σ. 87.